



"Jutro u mom gradu" - snimio Fabian Vasić, učenik 2. razreda gimnazije



1. 9

prof. Davor Bralić

1. Bravdica Ema
2. Brnić Toni
3. Damijanjeić Ivana
4. Ivanović Dragana
5. Jakić Sonja
6. Mokorić Valentina
7. Sablić Ana
8. Unković Matko
9. Velčić Patrik
10. Vodenac Viktor

2. 9

prof. Rozana Perović

1. Damijanjević Valentina
2. Dorčić Dino
3. Flego Filip
4. Gazilj Ilaria
5. Marić Terezia
6. Matijević Dajana
7. Matovinović Dino
8. Mužić Marina
9. Petrović Milan
10. Sabranović Sandra
11. Vasić Fabian
12. Zelić Neven



WEB GRUPA

- 5 Članovi web grupe



NAŠI BIVŠI UČENICI

- 6 Naši novinari u razgovoru s Marinom
7 Upisi na fakultet – godina poslije
8 Intervju s Igorom Marenicom

NAŠI PROFESORI

- 10 Prof. Saša Javorović
12 Prof. Ljiljana Filipas i klapa Teha

PROJEKTI

- 14 Bilinarenje po otoku Cresu

PUTOVANJA

- 16 Zadar
16 Rijeka
17 Zagreb
18 Posjeta Saboru Republike Hrvatske
19 Beč
20 Italija 2010.
22 Španjolska 2010.



MATURALNA ZABAVA

- 24 O toku i tijeku maturalne zabave
26 Maturanti - generacija 2010.



- 28 Govor maturanata

- 29 Zahvala sponzorima

RADOVI NAŠIH FOTOGRAFA

- 30 Moja Martinščica, Milan Petrović 2g.
32 Pogled na otok Cres - Fabijan Vasić

AKTIVNOSTI U NOŠOJ ŠKOLI

- 34 Crveni križ
34 Streetball
35 Maškare



ANKETE

- 36 Lloret de Mar kao destinacija maturalnih putovanja
36 Bojite li se svinjske gripe?
36 Mislite li da se na nasilje među mladima može utjecati?
37 Rezultati ankete o auto-školi

RAZMIŠLJANJA JEDNE ČETVRTAŠICE

- 38

NATJECANJA

- 39 Državno natjecanje
40 Županijsko natjecanje
Osvrt na državna natjecanja
41 Općinsko natjecanje

GRUPA ZA UČENJE

- 42 O grupi za učenje

SNIJEG U CRESU

- 44

SHAKESPEARE

- 45 Kazalište u našoj školi

DOGAĐANJA U NOŠOJ ŠKOLI

- 46 Novi prostori srednje škole
47 Mala škola osobnih financija
48 Odbojka
48 Državna matura
49 Dodjela svjedodžbi
50 Zadnji dan škole

RIJEČ UREDNICE



Dragi čitatelji, predstavljamo 6. broja školskog lista. Kao i do sada, u školskom listu nastojimo prikazati život i rad naše male škole. A život i rad naše škole vrlo je buran i uzbudljiv. Pokušali smo u školskom listu dati pregled svega što se tijekom godine događalo. No, sigurno je ostalo još toga o čemu nismo stigli pisati jer vremena je malo a naše obaveze su ove godine bile izuzetno velike. Upućujemo vas stoga i na našu web stranicu na kojoj ćete dobiti još puno informacija i vidjeti još puno fotografija.

Sudjelovanjem u zajedničkim projektima, zajedničkim putovanjima i sportskim susretima, učenici i profesori naše škole na najljepši su način povezali naša dva otoka – Cres i Lošinj. Radujemo se tome i vjerujemo da će ovako dobra suradnja biti i na svim drugim područjima.

Ova školska godina obilježena je prvom generacijom maturanata koji su polagali Državnu maturu. Sama po sebi matura je velika stvar - potvrda o životnoj zrelosti i stjecanju srednje stručne spreme, ali sada je ona i direktna veza s upisom na fakultet. Život škole pun je događanja (obrada nastavnog gradiva, ispiti, stručne ekskurzije, natjecanja, maturalna zabava ...), a uz sve to morali smo obaviti vrlo ozbiljne ispite, ispite državne mature. Vidite i sami da smo morali raditi jako puno.

Školski list izdajemo na kraju nastavne godine. U njemu dajemo pregled našeg cjelogodišnjeg rada ali i njime se opraštamo od naših maturanata s kojima smo proveli četiri nezaboravne godine. Od nesigurnih prvašića stigli su do 16 djevojaka i mladića koji kreću dalje u životnu avanturu. Oni su i prva generacija maturanata koji su polagali Državnu maturu i to je, eto, još jedno naše veliko zajedničko iskustvo.

Iskreno se nadam da će svi oni ostvariti svoje želje i upisati se na fakultete koje su odabrali. Posebno se zahvaljujem mojim vjernim suradnicama iz web – grupe: Tei, Dafne i Niki. Naša novinarka Dafne svojim osebnim stilom dala je pečat i ovom školskom listu. Samozatajna, tiha, savjesna - odradila je svoju ulogu školske novinarku doista profesionalno.

Marljiva i pouzdana Tea brinula je za web stranicu, a Nika, uvijek spremna na suradnju, pomagala je gdje je trebalo. Sigurna sam da će im rad u našoj grupi ostati vrijedno životno iskustvo. Ja ih sigurno neću zaboraviti.

Naš ravnatelj prof. Tomislav Gospodnetić, uvijek nam je bio velika moralna potpora. Odobravao je i poticao sve naše aktivnosti. Iako nije bio s nama u školi, znali smo da će nas uvijek podržati i obraniti.

Sretni smo što Grad Cres uvijek ima razumijevanja za djelatnost Gimnazije u svakom pogledu. Gradonačelnik Kristijan Jurjako, i sam pun mladenačkog entuzijazma, rado podupire mlade. I ove godine školski list izdali smo zahvaljujući pomoći Grada Cresa koji uz to pomaže i niz naših drugih aktivnosti.

Hvala i svim mojim učenicima suradnicima i kolegama profesorima koji su našli vremena i dali svoj prilog za ovaj školski list. No, veselimo se sada novim generacijama i već planiramo mnoge nove projekte.

Uspjeli smo prije zaključenja školskog lista uvrstiti u ovaj broj i veselu vijest – početak nadogradnje škole za potrebe Gimnazije. Naime, već prošle godine prema odluci Skupštine Primorsko-goranske županije, izgradnja proširenja Osnovne škole i novih prostora za srednju školu trebala je svakako krenuti. Došlo je do malog zastoja, ali eto, i to se riješilo. Radovi su ozbiljno započeli, a mi ćemo se pak potruditi da maksimalno iskoristimo prostor i opravdamo financijka sredstva Županije i Grada.

Još jednom, u ime svih učenika škole i svih profesora, hvala svima koji su doprinijeli da se stvore bolji materijalni uvjeti za rad naše Gimnazije.

Svima želim ugodno ljeto!

MELITA CHIOLE, prof.

GIMNAZIJA CRES

List učenika Srednje škole Ambroza Haračića, Mali Lošinj
Područni odjeli opće gimnazije u Cresu

Adresa uredništva:

Područni odjel opće gimnazije u Cresu
Šetalište 20. travnja 56
Cres

telefon: 051 571 006
e-mail: ss-a.haracica@ri.t-com.hr
www.gimnazija-cres.hr

Glavna i odgovorna urednica:
Melita Chiole, prof

Uredništvo:
Članovi web – grupe

Suradnici:
Učenici i profesori gimnazije u Cresu

Logo gimnazije rad je akademskog slikara Mate Solisa

lipanj, 2010.

Tisak i grafička oprema: Intergrafika, Zagreb



WEB GRUPA

voditeljica web grupe:
Melita Chiole, prof.

web – masteri:

Tea Mužić

Antonio Buničić

Valentina Mokorić

novinari: Dafne Flego

Ivan Đorđić

Dragan Medarić

Valentina Damijanjević

Terezija Marić

Ilaria Gazilj

Sonja Jakić

Ivana Damijanjević

Dragana Ivanović

Ema Bravdica

Ana Sablić

fotografi:

Fabijan Vasić

Katja Sablić

Nika Barišić



Dafne Flego



novinari



Fabijan Vasić



web masteri



Ivan Đorđić i Dragan Medarić



fotografi



web grupa

NA POLITOLOGIJU SE PITAJU TKO JE MALI KOJI
IMA 4 POGREŠKE

(Večernji list, 11. srpnja 2009)

JOŠ JEDNA CRESKA GIMNAZIJALKA PRVA NA
PRIJEMNOM NA RIJEČKOM FAKULTETU

(Novi list, 16. srpnja 2009.)

Naravno, riječ je o našim učenicima Marinu Gregoroviću, studentu politologije na zagrebačkom Fakultetu političkih nauka i Raheli Vešković, studentici Filozofskog fakulteta u Rijeci, odsjeku za kulturologiju.

Iskoristili smo naše veze i poznanstvo s dotičnima i dobili ekskluzivni intervju s Marinom, a Rahela je, kao bivša novinarka naše web grupe, napisala tekst na temu „godinu dana poslije“.

u razgovoru s Marinom

Naši novinari

Jesi li se puno pripremao prije ispita?

- Pripremao se jesam (išao sam i na pripreme), ali nisam toliko time razbijao glavu. Mislim da uz školske obaveze uvijek treba imati i nešto slobodnog vremena za sebe.

Pričalo se kako je test opće kulture bio iznimno težak jer su postavljena pitanja na koja (navodno) prosječan srednjoškolac nema odgovor. Slažeš li se s time?

- Čitao sam i ja taj članak u jednim dnevnim novinama i mogu reći da se djelomično slažem s time, ali unatoč težini, mislim da sam ga trebao bolje riješiti.

Kako se osjećaš kada cijeli grad priča o tebi?

- Osjećam se ugodno i važno, ali smatram da previše pohvala nikad nije koristilo. U Hrvatskoj se znanje općenito dovoljno ne vrednuje. Veoma mi je drago kada vidim koliko ljudi iz moje sredine cijene moj uspjeh.

Imaš li nešto za poručiti mladim generacijama?

- Nije važno biti dobar u školi, važno je biti dobar na prijamnom. :-) Ma, šalim se...učenje je uvijek bilo od velike važnosti, ali nikad ne smijete zane-mariti društveni život, bavljenje sportom i drugim raznoraznim hobijima.

Bojiš li se ikad da će te politika iskvariti?

- Politika nikad nikog nije iskvarila, već su ljudi iskvarili politiku.

Da li ti je novinarstvo bila samo rezervna opcija ili si sebe nekada i zamišljao kao novinara?

- Novinarstvo mi jest bila rezervna opcija, ali ga ne isključujem kao jedno od mogućih budućih zanimanja.

Jesi li iznenađen izvrsnim rezultatom? (jer mene i nije iznenadilo)

- Bio sam iznenađen tim rezultatom (ma šalim se, plava kuverta rješava sve) i vjerujem da su i ostali.

Kakva je bila konkurencija? Jesi li ih uspio pobliže upoznati? (ima li mladih nada hrvatske politike?)

- Upoznao sam podosta novih i mladih pametnih ljudi i čini mi se da hrvatsko društvo ima budućnost s tim nadolazećim generacijama. Smatram da tada politika neće moći funkcionirati na način kao danas, tj. na principu nerada i neodgovornosti.

Misliš li se nakon školovanja vratiti u Cres?

- Ne mogu još sa sigurnošću reći hoću li se vratiti natrag, ali bih svakako volio na bilo koji način pripomoći svojoj zajednici u daljnjem razvoju i napretku.

Što uopće možeš raditi s ovim završenim fakultetom?

- Spreman sam raditi raznorazne poslove sve dok to znači djelovati u javnosti i razvijati društvenu svijest.

Razgovor vodili:
Dragan Medarić, 3.g
Ivan Đorđić, 3.g

UPISI NA FAKULTET – GODINA POSLIJE



Najuspješniji na upisima, Rahela i Marin s gradonačelnikom Kristijanom Jurjako

Krenimo redom. Za početak, osvrnula bih se na prijemni ispit. Začudo, nisam osjećala preveliku tremu prije ispita, niti usmenog niti pismenog dijela. Pismeni dio sastojao se od ispitivanja naše opće kulture, a na usmenom dočekala su nas po dva profesora koji su nas ispitivali o pročitanoj literaturi (koja je bila jako interesantna, što mi je u startu ostavilo dobar dojam o kulturologiji) te o razlozima upisa na faks. Smatram da je ovaj, sada već «stari» način upisa na faks puno bolji od državne mature barem zbog toga što su na filozofskom fakultetu usmeni ispiti česta pojava, i odmah na početku se izgubi dio treme od usmenoga ispitivanja (nije to nikakav bauk i profesori uopće nisu «baba roge» kakvima nam se isprva čine dok ih gledamo iza katedri). Kulturologija je bila moj jedan jedini izbor i ne mogu opisati kako mi je laknulo kada sam saznala da sam prošla (najmanje je bitno na kojoj ste poziciji na rang-listi dok god se nalazite iznad one famozne «crte»).

Zatim je uslijedilo lijepo i bezbrižno ljeto. Već u devetom mjesecu lagano me počela hvatati trema čim bi se prisjetila riječkih autobusa i ulica koje su mi sve djelovale isto, bilo me strah da se neću uspijet snaći, priviknuti na autobuse, gužve, smog i nebudere.

No već prvoga dana provedenog u Rijeci taj strah se izgubio i odmah sam shvatila kako je Rijeka malen grad, a s ljudima dijelimo sličan mentalitet pa nije bio problem nikoga na ulici priupitati za smjer.

Jedini problem koji me još uvijek muči je nekakav neobičan osjećaj odvajanja od balavosti i djetinjstva.

Odjednom nema mame ni tate, sama kupujem hranu, kuham, perem, plaćam račune... odjednom sam bačena u svijet odraslih... taj osjećaj mogla bih usporediti s onime kada malom djetetu uzmu njegovu omiljenu igračku pa ono plače i hysterizira dok ju ne dobije natrag. Ovoga puta kao da su mi nepovratno uzeli komadić djetinjstva, a za plakanje nema vremena. No dosta poetike, to je odrastanje i uopće nije tako strašno biti odrastao.

Kulturologija kao fakultet je za svaku pohvalu, većina profesora je «uvezena» jer su kulturalni studiji u Hrvatskoj mlada disciplina, ali interesantno je slušati njihova predavanja i priče o doživljajima iz Velikoga svijeta. Kolegiji se kreću od antropologije, sociologije, umjetnosti, medija, do vizualne kulture i istraživanja u kulturi. Dakle, baratamo širokim spektrom prilično zanimljivih predmeta.

Priznajem da je trebao proći cijeli prvi semestar kako bih ulovila ritam za učenje i kako bih napokon funkcionirala kako treba. Kolokviji više nisu bauk, jedino se još borim sa seminarima kojih je sve više i više, a za pisanje takvog nečega treba imati puno volje, ideje i vremena, a uskoro stižu i završni ispiti pa će trebati pošteno zagrijati stolicu.

Sve u svemu, držim fige svim našim maturantima da odlično odrade državnu maturu i da se upišu baš ondje gdje žele, te se iskreno nadam i ponekim novim creskim kolegama i kolegicama na filozofskom faksu, pogotovo na kulturologiji.

RAHELA VEŠKOVIĆ

Intervju s Igorom Marenićem

Vrijeme:

Kraj 8. mjeseca 2009. godine

Mjesto:

Restoran «Caruso», Cres

Povod:

Igor Marenić i njegov partner Šime Fantela osvojili su prvo mjesto na Svjetskom prvenstvu klase 470 koje je upravo završeno u Kopenhagenu u Danskoj.

Razgovor vodili:
Dragan Medarić
Ivan Đorđić

Ljuti zbog novina u kojima je premalo prostora i vremena posvećeno našim olimpijskim pobjednicima, odlučili smo im ovdje dati što više mjesta da se njihova imena (pogotovo ono našeg mještanina) još i više proslave među građanima Cresa!

Može li se u Hrvatskoj baviti profesionalnim jedriličarstvom?

- Kod nas je to malo složenije. Treba imati velike sponzore, a pošto se ovaj sport baš i ne cijeni, teže ih je naći. Jedan od sponzora su nam i Turci. Rekli su nam jednom prilikom: «Da se ovime bavite u Turskoj, bili biste milijunaši.»

Koliko su rad i trud, a koliko talent ovdje bitni?

- U cijeloj priči talent ionako ima malu ulogu, tako da su trud i rad najbitniji i bez toga se ne može do rezultata. Od 2002. godine treniramo i po 18 sati dnevno, a tek se sada počinju vidjeti pravi rezultati.

Koliko se godina baviš jedriličarstvom?

- Od 1993./1994. – oko 16 godina. U ovoj klasi se ovim bavim sam već 8 godina. Šime i ja smo među 15% najmlađih u cijeloj kategoriji, a stažem smo među 10% zbog toga što mnogi mijenjaju partnere, a Šime i ja smo od početka skupa.

Koliko je presudno imati dobrog partnera u ovome sportu?

- Jako je važno jer se sa svojim partnerom morate odlično slagati s obzirom da jako puno vremena provodite skupa, što na natjecanjima, što na treninzima.

Kako trenirate na faksu? Kako izgleda vaš prosječan trening?

- Nažalost, svatko posebno jer sam ja u Zagrebu, a Šime u Zadru. Samostalni treninzi su puno, puno teži nego kad zajedno treniramo.

Treniranje započinjemo kondicionalnim treningom (plivanje, trčanje) radi izdržljivosti i kondicije. To nam oduzme dva sata. Ako je dobro vrijeme, onda idemo jedriti, prosječno 4 sata, ovisi ufuramo se ili ne...

Sat prije i poslije izlaska na more moramo pripremiti i srediti brod. Kada vidimo da nam treba, pojačamo kondicionalne. Sve u svemu, kad se zbroji, izađe jedna solidna satnica!

Jeste li imali napornije treninge prije ovog natjecanja (i ovih rezultata)?

- Ne, nismo. Prije Europskog natjecanja, koje je bilo prije ovoga, čak jedno duže vrijeme nismo jedrili, ali kad smo počeli, odmah su krenuli treninzi.

Jeste li očekivali pobjedu ili je došla iznenađena?

- Ne, nismo očekivali. Jako nam je drago i jako smo ponosni jer sad vidimo da nam se dugogodišnji rad isplatio.

Jesu li stariji bili ljubomorni? :)

- Pa...pretpostavljam da nisu je nam je 95% sudionika došlo čestitati. Mislim da su bili sretni zbog toga jer smo sa trona maknuli Australce, koji su na prvom mjestu već 4 godine.

Što misliš o dočeku u Cresu?

- U svakom slučaju lijepa gesta. Ovo je bilo prvi put da nas je Grad posebno pozvao. Prije je i bilo podjela priznanja u sklopu Dana grada Cresa, ali ovo je baš posebno.

Kakvo je bilo samo natjecanje?

- Natjecanje je drugačije od natjecanja drugih sportova jer traje 7 dana. Ako si prvi jedan dan, nitko ti ne garantira da ćeš i ostati. Znači da nam jedan loš dan može pokvariti cjelokupni rezultat.

Prva B mjesta imaju naljepnice: 1. – žuto

2. – plavo

3. – crveno

Sve dane smo imali naljepnicu, i sada nam je to super za razliku od prije, kada nam je stvaralo dodatno opterećenje.

Koliko se još mislite baviti ovim sportom?

- Što duže. Razmišljamo da pređemo u drugu klasu zbog određene kilaže jer je kilaža jako bitna. Šime mora paziti cijelo vrijeme na prehranu, pa je to nekad malo naporno. Kad se promijene klase, mijenjaju se i kilaže.

Jesi li ikad razmišljao o tome da nastaviš bez nje-ga?

- Jedino o drugoj klasi, nikad o partneru.

Poruka svima?

- Predivan je osjećaj kada si na postolju, sa medaljom oko vrata dok svira tvoja himna.



Intervju s profesorom Sašom Javorovićem



"Našeg profesora Sašu Javorovića poznajemo sa nastave tjelesnog odgoja. No, saznali smo da često s posla iz Malog Lošinja u Cres dolazi biciklom. To je bio povod za razgovor. Evo što smo saznali."

Koliko se dugo bavite biciklizmom i otkud potječe ideja da se posvetite ovom sportu?

- Pa ideja potječe još iz srednje škole, ali tada sam se bavio tenisom i nisam imao previše vremena. Počeo sam trenirati biciklizam prije 6 godina, već kao stari sportaš.

Jesu li potrebna velika novčana ulaganja u taj sport i imate li neke sponzore?

- Natječem se za jedan klub iz Zagreba – „Tuškanec“ – i oni kao klub imaju svoje sponzore koji nam osiguravaju hranu i piće koji su potrebni za utrku, te djelomično sudjeluju u troškovima nabavke opreme. Naravno, unutar kluba, svaki biciklist može imati i svoje individualne sponzore, ali to je već za jako poznate. Hehe....:D

Koliko vremena ulažete u biciklizam?

- Obično napravimo godišnji program priprema i skupi se oko 550 sati treninga i utrka.

U kojoj kategoriji se natječete?

- Natječem se u veteranskoj kategoriji. Ovi mlađi od 30 godina su malo prejaki za mene.

Jesu li Vaši treninzi naporni?

- Odradim 5-6 treninga tjedno. S obzirom da radim u Lošnju, jednostavno uzmem bicikl sa sobom na posao, i pri povratku „pedaliram“ do Cresa. Kombinacija „korisnog s korisnim“! Treninzi su često naporni, ali neki znaju biti i zabavni i ležerni... Ali naravno, kako bi čovjek stekao kondiciju, mora odraditi i teških treninga.

Na kojim natjecanjima ste sudjelovali?

- Natječem se već 5 sezona, a počeo sam nakon jedne sezone treniranja. Uglavnom vozim utrke koje se boduju za Kup Hrvatske (ima ih od 5 do 10 godišnje). Također idemo i na državna prvenstva, a katkada i odemo na neko međunarodno natjecanje. No troškovi znaju biti veliki, pa obično nastojim ići negdje blizu.

Kako ste se osjećali kada ste čuli da ste pobijedili?

- Prošle godine sam si nekako zacrtao da želim u svojoj kategoriji postati državni prvak. I to mi je i uspjelo na kraju. Baš sam poslije toga razgovarao sa svojim prijateljem (koji je isto u sportu) i složili smo se da je veselje u suštini bilo u tom trenutno, a kasnije se osjećamo prazno. Više zadovoljstva osjećamo dok idemo prema cilju, nego što nam donosi sam cilj.

Kakva je konkurencija i koliko je vremena uopće potrebno vježbati da bi se vidjeli rezultati?

- Konkurencija je, uključujući našu kategoriju, vrlo jaka, a na međunarodnim natjecanjima još jača. To ovisi o osobi individualno. Nekome treba malo vremena i postići će super rezultate. Profesionalci vremenski treniraju duplo više od nas. Prosječni trening traje oko 2 sata. Svatko trenira sam iako se natječemo pod imenom kluba. Katkada se svi nađemo na grupnim vožnjama i na taj način treniramo.

Kakva su natjecanja u Hrvatskoj?

- Nekad se organiziraju međunarodne utrke. Neki maratoni to super organiziraju pa na utrku dođu natjecatelji iz susjednih zemalja, iz Slovenije, Mađarske, Austrije... Nagrade su novčane, ali u našoj kategoriji pretežito sponzorske.

Gdje se organiziraju takva natjecanja?

- U našoj kategoriji većinom vozimo "mountain biking". Utrke su u Slavoniji, okolica Rijeke, u Istri, u Slavoniji, Samoborsko gorje, Zagrebačko gorje, Papuk...

Može li se od profesionalnog biciklizma "normalno" živjeti?

- Može, ali samo u vrhunskom biciklizmu. Moj prijatelj, višestruki državni prvak, živi od toga, ali vrlo skromno. Recimo on ulaže i trenira puno više vremena od prosječnog nogometaša, a puno lošije od toga živi. Biciklizam u Hrvatskoj nije baš naročito cijenjen.

Je li ikad bilo ikakvih kriznih trenutaka kad da ste najradje htjeli uzeti bicikl i baciti ga?

- Ne. Šta ne?=> Ne. Bude katkad razočaranja i teških padova i posljedica, ali se uvijek nekako izađe na kraj.

Koja je vaša motivacija u ovom sportu?

- Odmalena se bavim sportom i imam potrebu negdje se oznojiti. Biciklizam mi je najviše prikladan zato što je individualan sport, možeš trenirati sam i ne treba velika grupa ljudi....

Jeste li doživjeli neko fora ili neobično iskustvo dok ste se vozili ili ste sami nešto neobično primjetili?

- Na jednoj utrci iznad Rijeke, u Klani, na stazu je izašla obitelj sa dvoje male djece. Šetali su šumom jer nisu znali da se utrka odvija.

Natjecatelj ispred mene je u prolazu biciklom zakačio dijete. Kako je on bio u utrci, na brzinu se ispričao i nastavio dalje, a roditelji još nisu znali da je utrka. Razjereni otac je čekao sljedećeg-mene sa kamenom u ruci. Tu sam izgubio 5-6 min i par godina života da prvo smirim, a tek onda uvjerim da je to sve slučaj okolnosti. Sva sreća, na kraju je sve dobro prošlo, dijete je prošlo bez težih posljedica, oca s kamenom sam uspio smiriti...

Jeste li uspjeli stići ovoga ispred?

- Njega ni ne bih uspio stići. Ova utrka je tada za mene bila završena.

Kako vozači reagiraju kada vide biciklista na cesti?

- Kod nas je kultura u vožnji prema biciklistima jako loša. Primjetio sam kad sam bio u vožnjama u Italiji i Sloveniji, da su ljudi puno tolerantniji i da su već navikli jer je na lokalnim cestama bicikl ravnopravni sudionik i cesta nije namjenjena samo za motorna vozila. Naravno, svi drugačije reagiraju, recimo kada si spor, onda zadržavaš promet, ljudi trube i svašta se čuje. U Italiji i Sloveniji toga nema.

Jeste li imali možda neko neugodno iskustvo sa vozačima?

- Osim nekakvih gestikulacija i dovikivanja, ne baš. Nekad me skoro sruše, pa bude škakljivih situacija.

Kad Vam je najbolje voziti se, u koje doba godine i po kakvom putu?

- Po zimi je najbolje, malo je hladno, ali nema puno prometa, a pogotovo tu na otoku. Kad mi dođu prijatelji, pa odemo zajedno na vožnju, kažu da je ovdje raj. Po ljeti je gužva i puno prometa, ima puno lokalnih cestica i putova, pa se glavne ceste izbjegavaju. Tako je puno ljepše.

Ima li još netko u Cresu tko se bavi biciklizmom?

- Ima onih koje je biciklizam zainteresirao, ali se baš ne natječu. Marin Rušpić i Adis su bili nekoliko puta na nekim utrkama, ali se oni bave drugim sportom, tako da im je ovo samo usput. U Lošinj su ljudi isto počinju baviti ovim sportom. Biciklizam je izvrstan sport. Čovjek je u kontaktu s prirodom, u miru i tišini, a malo korisnog napora dobro dođe.



Razgovor vodili
Dragan Medarić
i Ivan Đorđić

Naša profesorica i klapa „Teha“



Cresko gimnazijsko odjeljenje SŠ Ambroza Haračića može se pohvaliti bogatom suradnjom s različitim udrugama između kojih vrijedi istaknuti prepoznatljivo ime višestruko nagrađivane creske Ženske klape „Teha“ – klapa koja pjesmom prati generacije creskih gimnazijalaca, obogaćujući večeri svečanih podjela svjedodžbi o maturi. Kako uloga prvog soprana pripada našoj profesorici vjeronauka, prof. Ljiljani Filipas, iskoristili smo priliku te ju zamolili da podijeli s nama svoja iskustva.

Koliko dugo pjevate u klapi „Teha“?

- U klapi „Teha“ pjevam od samih njenih početaka. Klapa je osnovana u veljači 1994. godine što znači punih 16 godina.

Kako je sve počelo?

- Tih je godina u Cresu bio vrlo aktivan Klub mladih „Susajda“ koji je nastojao okupiti mlade i ponuditi im neke sadržaje. Inicijativa za osnivanje kluba došla je od samih mladih koji zaista nisu imali puno izbora kada se radilo o izlascima ili aktivnostima. (Možda ni sada nije puno drugačije?) U klubu su djelovale razne sekcije. Osim glazbene unutar koje su djelovali Klapa „Teha“, djevojački zbor i bend, bile su tu još i novinarska, sportska, plesna, karnevalska, ručni rad... Možda sam koju i zaboravila. Vodstvo kluba kontaktiralo je prof. Mirjanu Mikičić-Flego, našu sadašnju voditeljicu koja je spremno organizirala audiciju na koju je došlo petnaestak djevojaka. Sve smo se dobro poznavale, a većina nas pjevala je već u župnom zboru mladih. I tako smo se odlučile okušati i u nečem novom. Mislim da nijedna od nas nije tada ni slutila da ćemo toliko potrajati.

Koliko klapa uzima vašeg vremena?

- Probe imamo dvaput tjedno osim kada uzmemo malu pauzu. To vrijeme zaista treba odvojiti, jer sve mi imamo, naravno, i drugih obaveza, ali kad nemamo probe, onda nam nešto nedostaje.

Koje sve prednosti i obveze donosi pjevanje u klapi?

- To je obveza, jer ako želiš napredovati u pjevanju, onda klapu moraš prihvatiti ne samo kao druženje i zabavu. S druge strane, kada voliš to što radiš, onda to ne doživljavaš samo kao obavezu pa i probe postaju druženje. Kada si postavimo neki cilj, na primjer otpjevati neku zahtjevniju pjesmu, kada to svladamo, to je gušt makar nećemo tu pjesmu izvoditi na nekom festivalu. Vjerujem da postoje i drugi načini druženja u kojima ljudi uživaju, ali za mene druženje uz pjesmu i oko pjesme je nešto najljepše. U pjesmu čovjek unosi dio sebe, svoje osjećaje. Zahvaljujući klapi upoznali smo mnoge ljude koji guštaju u pjesmi kao mi, dosta smo putovale, a osjećaj da si nekog pjesmom dirnuo u srce je nezamjenjiv.

Možete li izdvojiti najdraže putovanje, pjesmu ili nagradu?

- Bilo je puno toga. Ponekad neka od nas donese album sa slikama pa se podsjetimo gdje smo sve pjevale i dragih ljudi koje smo upoznale na tim putovanjima. Bude tu i smijeha! S obzirom da je prošlo dosta godina i mi smo se malo promijenile (najviše frizure). Teško mi je nešto izdvojiti. Možda ipak najviše pamtim putovanja u Njemačku na kojima je bila i Klapa „Burin“, u Italiju, na festivale u Omišu i Kaštelima, ali ništa nam manje nisu draga ni

Razgovor vodila
Dafne Flego

gostovanja kod naših prijatelja na Grobniku ili u Buzetu. Ono što najviše pamtimo je dobro druženje. Naravno da su nam drage i nagrade. One su priznanje našem radu, znak da dobro radimo, da smo na dobrom putu. Što se pjesama tiče, imamo ih zaista puno, različitog karaktera pa je zaista teško izdvojiti jednu. Od klapskih, kako ih mi zovemo, možda bi to bila „Žorna“, od duhovnih „Amazing grace“, a od popularnih „Izličić me“.

Imate li neku anegdotu koju biste mogli s nama podijeliti?

- Kod nas je uvijek puno smijeha koji je plod trenutka, situacije, ali nisam sigurna da bi to i drugima bilo smiješno. Toliko se već poznajemo da je nekad dovoljan i pogled. Pada mi na pamet situacija kada smo bili u Omišu na pozornici, na tonskoj probi, voditelj je rekao da ćemo sad pjevati „Na omiškoj stini“ misleći pri tom naravno na pjesmu. Na to je

jedna naša članica, nećemo je imenovati, uzdahnula: „Morat ćemo se penjati na omišku stinu?“ (brdo iznad Omiša, op.a.). Na klapskim susretima ljudi su opušteni pa humora ne nedostaje

Biste li preporučili mladima da se više uključe u ovakve glazbene aktivnosti?

- Naravno, ako imaju prilike. Možda su o klapama postojale nekad predrasude da je ta vrsta pjevanja za starije, da su to neke stare pjesme iz nekih davnih vremena, ali danas niču nove klape koje čine vrlo mladi ljudi, studenti. Klape pjevaju evergreenne, rock, skoro se svaka pjesma može obraditi za klapu. Uza sve to i narodne pjesme kao i one skladane po njihovom uzoru redovite su u klapskim repertoarima, što znači da su i one evergreeni. Svima koji to vole preporučam pjevanje u klapi ili zboru. Zahvaljujući pjesmi i oni koji pjevaju ostaju dulje evergreen.



Bilinarenje po otoku Cresu

"Naša profesorica Lidija Kosmos i ove godine provodi zanimljive projekte. Predstavljamo " Cresko samoniklo jestivo bilje i povijest bilinarenja" u kojem smo donekle i sami sudjelovali. Izložbu u creskom muzeju ste sigurno pogledali, a svakako pročitajte i knjižicu iz koje smo mi izdvojili samo mali dio."

Bilinarenje po otoku Cresu

Nemoguće je nabrojiti sve one koji već od 16. stoljeća posjećuju našekrajeve, posebice otoke i Dalmaciju kako bi sabirali svakovrsno ri-jetkobilje, ili opisali ljude i njihove običaje.

Za naše otoke značajan je dolazak Alberta Fortisa (1741.- 1803.), te-ologa i putopisca iz Padove i njegovog vrijednog suputnika Domenica Cirilla (1739.-1799.), napuljskog liječnika i botaničara koji je vrlo dobro upoznao floru kvarnerskih otoka i za kojeg se vjeruje da je prvi pop-isao 72 vrste. Taj prvi popis bilja Fortis je uvrstio u svoj rad „Saggio d'osservazioni sopra l'isola di Cherso ed Ossero“ objavljen 1771. godine. Često se bilinarenjem bave domaći svećenici koji bogatstvo svojih sabiranja ustupaju drugim istraživačima. Takav je slučaj Josipa Hosta (1755.-1836.), svećenika, znanstvenika i botaničara, rodnom iz Rijeke, koji je sabrane biljke šalje bratiću Nikoli Hostu, te glasovitom Robertu Visianiju (1800.-1878.), profesoru padovanskog sveučilišta. Tijekom svog botaničkog putovanja po Istri, Kvarnerskim otocima i Dalmaciji, započetom 14. kolovoza 1801., a dovršenom 6. kolovoza 1802., Jo-sip Host bilježi dragocjena zapažanja o običajima u Cresu. Spominje zdrav i ukusan napitak, takozvanu bevandu de pomele, koju Cresani u nedostatku vina, rade od bobica smriče (Juniperus oxycedrus). Za bojanje mreža koriste smrvljeno lišće tršlje (Pistacia lentiscus).

Gospodarenje bilinama u prošlosti Cresa

Bilo je i prilika kada je otočnu privredu u krizi spasila priroda sa svojim biljnim blagom, a nekim obitelji-ma omogućila izlaz iz siromaštva, ili pak prosperitet i bogaćenje.

Većina inicijativa dogodila se nakon propasti vinove loze zbog nametnika filoksere. Početkom 20. stoljeća zahvaljujući uzgoju buhača (*Chrysanthemum cinerariaefolium*), biljke koja je prirodni insekticid, razvio se unosan posao, a sušeni cvijet te biljke u vrijeme kada još nije bilo umjetnih insekticida, imao je veliku potražnju na tržištu. Krajem 19. stoljeća lovor je postao predmet trgovine i iz-voza, posebno u Rijeku i Trst.

Andrija Linardić pokrenuo je početkom 20. stoljeća izni-man posao. Isprva je sabirao kadulju koju je slao u Trst, a koja je bila namijenjena tržištu u Njemačkoj i Americi. Kasnije je u Martinšćici osnovao destileriju eteričnih ulja u kojoj je destilirao kadulju (*Salvia officinalis*), a nakon toga smilje (*Helichrysum italicum*) i lovor. Za to je dobio mnoga međunarodna priznanja i medalje.

Samoniklo jestivo i ljekovito bilje otoka Cresa

Na ovom putovanju u prošlost podsjetili smo se na naše stare, na njihovo poštivanje prirode i na njihovu sposobnost postignuća ravnoteže između osobnih potreba i mogućnosti prirode.

Danas smo navikli na industrijsku hranu i instant proizvode, brzinu života i nedostatak vremena. Naša djeca češće doživljavaju prirodu putem ekrana i monitora, a ne u izravnom susretu.

Samoniklo jestivo bilje ubrano u prirodi, zdravije je od uzgojenog, pa i onog iz naših vrtova. Za razliku od kultiviranog bilja, zeleni listovi koprive, maslačka i drugih samoniklih jestivih biljaka, bogatiji su vitaminima, mineralima, te drugim korisnim sastojcima. Primjerice divlji koromač ima sedam puta više karotina od blitve, a divlja rukola pedeset puta više vitamina C od uzgojene salate! Koliko smo svjesni nenadmašnog biljnog bogatstva otoka Cresa? Znamo li da na Cresu raste više od 1400 različitih biljnih vrsta, dok ih na susjednom Pagu ima samo 650? Još začudnije je saznanje da ih u cijeloj Velikoj Britaniji ima 1646, što je ogromna razlika kada pomislimo na odnos u veličini ta dva otoka. Jesmo li sretni što u šetnjama našim otocima još uvijek prolazimo kroz raskošan botanički vrt?

Creski učenici Srednje škole Ambroza Haračića proveli su u ožujku 2010. godine anketu „Korištenje samoniklog, jestivog i ljekovitog bilja u domaćinstvima Cresa“ u kojoj je obrađeno 46 obitelji, odnosno 172 ispitanika. Anketu su ispunjavali članovi obitelji učenika i profesora Srednje škole. Rezultati istraživanja su iznenađujući i suprotni očekivanjima. U ispitanim domaćinstvima se u prosjeku koristi deset biljaka sakupljenih neposredno iz

prirode. Cresani najviše spravljaju jela od maslačka i koprive, a apsolutna kulinarska kraljica je šparoga. Upotrebljavaju je u nebrojenim varijacijama, od juha i pita, do složenijih jela. To nas ne iznenađuje, ako se sjetimo stare latinske poslovice *dolce et utile* – šparoge se lako sakupljaju u vrijeme prvih proljetnih šetnji, ukusna su hrana, a dodatno krijepe i čiste organizam nakon iscrpljujuće zime. Druga biljka koju poznaje svako anketirano domaćinstvo je kadulja, po domaće kuš. Kao što joj i latinsko ime govori, ona je svestrana spasiteljica (lat. *salvus* – zdrav, izbačen, spašen) svake obitelji. Koristi se naime i kao začim i kao lijek, njome se ispiru usta i liječe prehlade i upale, od nje se izrađuju sirupi, kuhaju uvarci, dodaje se rakijama i raznim napitcima.

Od začina je uz lovor, ružmarin i majčinu dušicu, najpopularniji origano, koji također upotrebljavaju svi ispitanici, ali ga, za razliku od drugog bilja, najčešće kupuju u trgovinama.

Cresani također izrađuju kantarionovo ulje, rakiju od rute, te marmelade i sokove od šipka, mogranja, drenjina i kupina.

Sciencia amata – tako nazivaju botaniku. Nije čudno, kada ta „ljupka znanost“ pruža toliko mogućnosti za izlete, boravak na svježem zraku, šetnje po šumama i rascvjetanim livadama. Ostavljajući nam u nasljeđe svoje herbarije, stari bilinari poučavaju nas kako se voli zavičaj.

Pokrećemo ovaj projekt i izložbu kako bismo podsjetili na stare preporoditelje i u očekivanju novih koji će ponovno upozoravati na činjenicu da je ljubav prema ljudima, zavičaju i narodu, nedjeljiva od ljubavi prema prirodi.

NJEGOVANJE TRADICIJE, ISTRAŽIVANJE I PREZENTIRANJE ZAVIČAJNE POVIJESTI (izvadak iz projekta)

Izvoditelji projekta:

- Srednja škola Ambroza Haračića, područni odjel Cres
- Creski muzej pri Pučkom otvorenom učilištu Mali Lošinj

Potpora i financiranje:

Grad Cres, Grad Mali Lošinj, Primorsko-goranska županija, Jadranka hoteli d.o.o., Rotary club Mali Lošinj

Uključeni suradnici:

Javna ustanova Priroda, Eko centar Caput insulae-Beli, Udruga sakupljača ljekovitog i jestivog bilja Ambroz Haračić, Pino Tuftan

Tema projekta u školskoj godini 2009./2010.:

Ambroz Haračić i vegetacija Cresa

Vrijeme izvedbe projekta:

- siječanj – travanj 2010.- priprema izložbe
- 30. travanj 2010.- otvaranje izložbe
- svibanj – lipanj 2010. – trajanje izložbe u Creskom muzeju

Naziv izložbe:

Cresko samoniklo, jestivo bilje i povijest bilinarenja

Voditeljica:

Lidija Kosmos, prof. povijesti i sociologije

Aktivnosti profesora uključenih u projekt

- Lidija Kosmos – prof. povijesti i sociologije
- povijesni pregled botaničkih istraživanja na otoku Cresu u 19. stoljeću
 - botanička istraživanja kao proces narodnog preporoda
 - sociološko istraživanje o korištenju samoniklih, ljekovitih i jestivih biljaka u domaćinstvima grada Cresa

Melita Chiole – voditeljica područnog odjela i razrednica 3.g razreda

- pomoć u operativnom dijelu izvedbe projekta
- edukativno-pedagoški rad s učenicima

Sunčana Dundov – prof. talijanskog jezika i povijesti umjetnosti

- prevođenje tekstova s talijanskog na hrvatski jezik
- fotografiranje
- suradnja na postavu izložbe u muzeju

Zvezdana Horvat – prof. biologije i kemije

- pomoć pri izradi vegetacijskih karata

Ljiljana Filipas – klapa Teha, nastup na otvaranju izložbe

Učenici 3.g razreda Srednje škole Ambroza Haračića Mali Lošinj, područni odjel Cres koji su sudjelovali u projektu:

Antonio Buničić, Ivan Đorđić, Ingrid Gregorović, Dragan Medarić, Anđela Nikolić, Katja Sablić

Aktivnosti učenika:

- proučavanje literature o botaničkim istraživanjima na otoku Cresu u 19. stoljeću s posebnim osvrtom na znanstveni rad profesora Ambroza Haračića
- provedba ankete: Korištenje samoniklih, ljekovitih i jestivih biljaka u domaćinstvima grada Cresa
- sociološka analiza ankete
- izrada plakata s prikazanim vegetacijskim kartama otoka Cresa
- fotografiranje biljaka u prirodi, fotografiranje panorama Cresa sa staništima biljaka
- sakupljanje samoniklog jestivog i ljekovitog bilja
- priprema jela od samoniklog i jestivog bilja za otvaranje izložbe
- izrada prezentacije o nastanku izložbe
- pomoć pri postavljanju i otvaranju izložbe u Creskom muzeju



ZADAR

Nacionalni susret mladih

Kada?
8. i 9. svibnja 2010.

Gdje?

Zadar.

Zašto?

Kako bismo proslavili Isusa.

Poruka:

„Da radost naša bude potpuna!“

Šest sati ujutro-buđenje!!! Koliko god nam je bilo teško ovako rano se probuditi, ono što nas je zapravo izvuklo iz kreveta bila je misao na Zadar. Iako neispavani, odlučni i puni uzbuđenja, krenuli smo u osvajanje tog predivnog grada. Put je iznenađujuće kratko trajao, jer uz dobru ekipu i pjesmu vrijeme brzo prolazi. Prošetali smo centrom, divili se Morskim orguljama, Pozdravu Suncu i ostalim njegovim divotama uz snažan osjećaj zajedništva. Centar zbivanja je bio zadarski stadion. Trideset tisuća mladih okupilo se iz razloga da bi slavili ime Isusovo, učvrstili svoju vjeru i stekli nova iskustva. Pjevalo se tu i plesalo više nego što mislite!

Poslije zajedničke mise smjestili smo se po obiteljima. Sutradan smo se oprostili od novih prijatelja i krenuli putem nezamjenjivog Cresa. Uvjerili smo se u onu staru poslovicu koja kaže: „Svugdje je lijepo, ali je kući najljepše.“ Ipak, Zadar će nam ostati u najboljem sjećanju. Kroz život hodamo sigurnije i sada sigurno „Radost naša je potpuna“.

IVAN&TERA



RIJEKA

U srijedu 25.11. bili smo u Rijeci na kazališnoj predstavi "Crnac". Iz Cresa smo krenuli u 14h. Kada samo stigli u Rijeku imali smo cca tri slobodna sata. U sedam sati smo se našli ispred HNK Ivana pl. Zajca. Podijelili smo karte i na zadovoljstvo svih, dobili smo lože. Predstava je napravljena po romanu Tatjane Gromače, najzanimljivije književnice mlađe generacije. Priča je o odrastanju u malome industrijskome gradiću vezanom uz djetinjstvo u kojem nema razumijevanja za pojedinca različitog od većine njegovih žitelja i velikom bešćutnom gradu gdje se glavna junakinja pokušava snaći i preživjeti u nimalo susretljivoj sredini. Poseban čar ovoga romana jeste taj što je pisan očima djevojčice. Poslije predstave smo krenuli za Cres. Bilo nam je odlično i jedva čekamo da se nešto ponovno organizira.

SONJA



ZAGREB



MUZEJ SUVREMENE UMJETNOSTI



Likovna umjetnost - terenska nastava u organizaciji i pod vodstvom prof. Sunčane Dundov

četvrtak, 28.01.2010.

- 12.45 – polazak busa iz Malog Lošinja (ispred vrtića)
- 14.00 – polazak busa iz Cresa (autobusna stanica)
- 14.30 – trajekt Merag
- cca 17.30 - dolazak u Zagreb
- 17.30 – 18.00 – kratka pauza u Muzeju (ima bar, restoran ,toalet...)
- 18. -20.00 – posjet Muzeju suvremene umjetnosti (Avenija Dubrovnik 17) : Stalna postava i izložba: retrospektiva Aleksandra Srneca
- 20.00 – 23.00- u Cinestaru Novi Zagreb(Avenija Dubrovnik 16) : kino predstava (Avatar?) i slobodno vrijeme (večera...)
- 23.30 - smještaj u Hostelu za mlade (Petrinska 77; tel. 01/484 12 61)

petak, 29.01.2010.

- 8.00 – buđenje
- 8.30 – izlazak iz hostela (ukrcaj torbi u bus)
- 8.30 – 9.45 – slobodno vrijeme (doručak...)
- 9.45 – okupljanje na Trgu bana Jelačića (pored statue bana J.) te polazak prema MUO
- 10.00 – 12.00 – posjet Muzeju za umjetnost i obrt (Trg Maršala Tita 10): Izložba: Od Klovića i Rembrandta do Warhola i Picelja
- 12.00 – 14.30 – slobodno vrijeme (ručak, kupovina...)
- 14.30 – okupljanje na Trgu bana Jelačića (pored statue bana J.) te polazak prema Gliptoteci
- 15.00 – 17.00 – posjet Gliptoteci HAZU (Medvedgradska 2): Stalna postava i izložba: TUŠ – NE – TUŠ, suvremena kineska umjetnost
- 17.00 – 19.15 – slobodno vrijeme (večera,...)
- 19.15 – okupljanje ispred Katedrale
- 19.30 – polazak iz Zagreba
- 22.00 - polazak trajekta s Valbiske
- cca.22.50 – dolazak u Cres
- cca.23.59 – dolazak u Mali Lošinj (iskrcaj u Beleju,Nerezinama i Velom Lošinjju)





POSJETA SABORU REPUBLIKE HRVATSKE



BEČ

1. dan

Svanulo je i to predивно dugoočekivano jutro. Dana 23. travnja krenuli smo iz Cresa za Beč. Prvaši i mi, drugaši gimnazijalci bili smo veoma sretni i uzbuđeni jer smo ipak znali da je pred nama nezaboravan i ludi vikend. Rano jutro nije nas spriječilo da počnemo sa ludom zabavom, naravno muzika je bila tu.

Krenuli smo na put, ali smo zbog „tehničkih problema“ često i stajali. S dolaskom u Beč, glavni grad Austrije, ostali smo ugodno iznenađeni. Na svakom kutku novi spomenik, važan i poznat iz udžbenika povijesti. Grad je to u kojem živi tako puno različitih ljudi, a svi se poštuju i prihvaćaju.

Prvi dan posjetili smo Hundertwasser Hause, koju je dizajnirao austrijski umjetnik Friedensreich Hundertwasser. Šarenilo, neobičnost graditeljstva i dizajna veoma nas se dojmila. Nakon toga posjetili smo katedralu sv. Stjepana, simbol Beča. Jedva smo dočekali i poznate bečke poslastice - dečki su jeli bečke šnicle, dok su cure uživale u Sacher tortama (bilo nam je veoma ukusno). Nakon tog ispunjenog dana stigli smo u hotel "Ananas" koji se nalazi u središtu Beča, tako da nam je i jedan pogled s prozora naših soba pružao jako lijep vidik. Sada kada smo bili u hotelu počela je prava zabava. Naši prijatelji gimnazijalci s Lošinja i mi uživali smo cijelu noć. Pjesme, smijeha i druženja nikada dosta!

2. dan

Ujutro nakon doručka nastavili smo s obilaskom Beča. Bio je lijep i veoma sunčan dan. Otišli smo u Prirodoslovni muzej u kojemu smo mnogo toga i slikali. Veoma su nas se dojmile razne zanimljive životinje. Dečki su gledali dinosauruse i mamute iz prošlosti, dok su cure uživale u akvarijima i slatkim ribicama šarenih boja.

Poslije podne smo išli u dvorac Schonbrunn, koji je jedan od najvažnijih kulturnih spomenika u Austriji i glavna turistička atrakcija. Palača i vrtovi uokolo palače ilustriraju interese i težnje Habsburških vladara. Dvorac nam se posebno svidio, zbog svog lijepog okolnog krajolika, ali i zbog zanimljive povijesti dvorca koju nam je ispričala naša draga i simpatična vodičkinja Mojca.

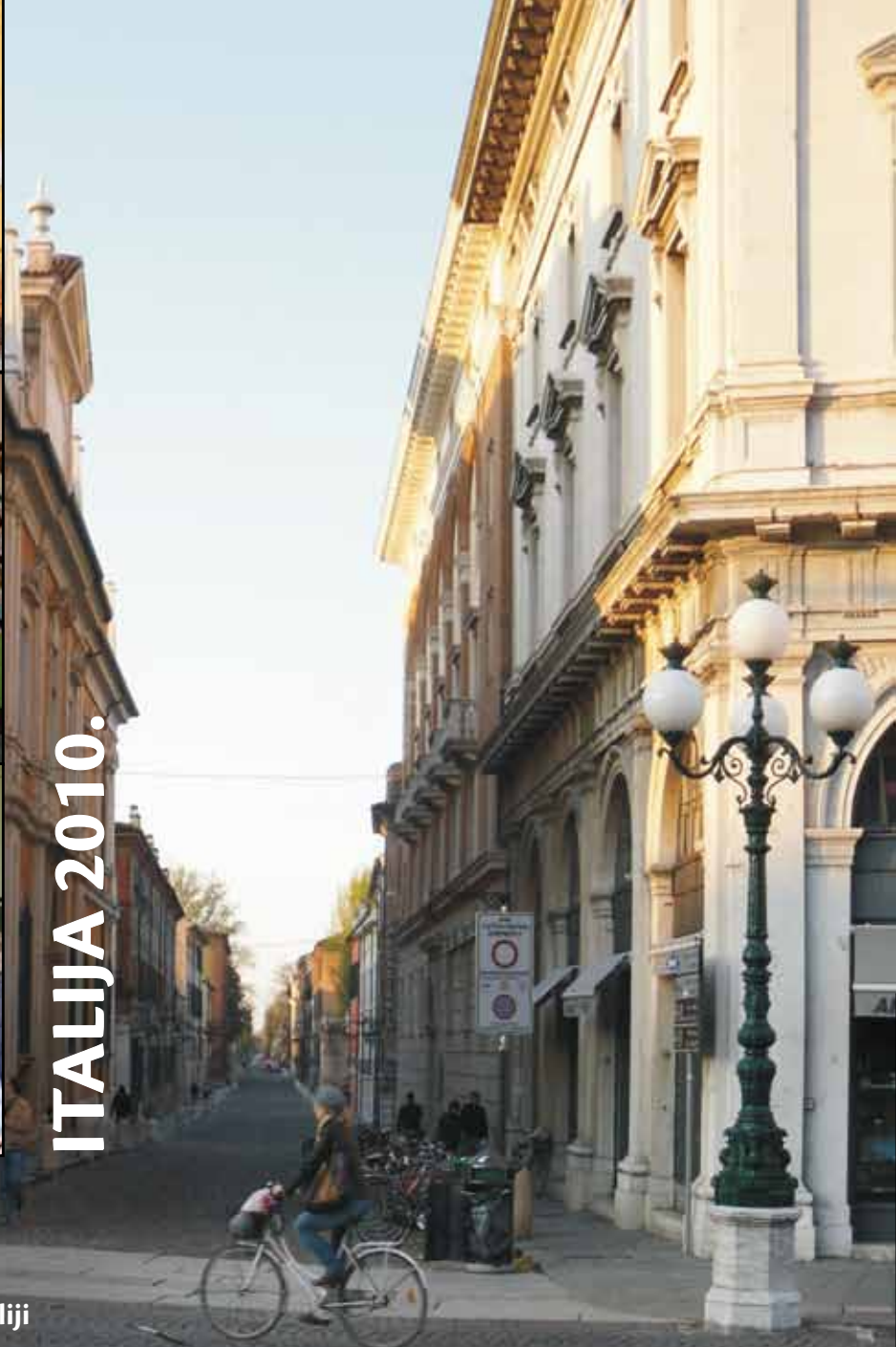
Nakon razgledavanja krenuli smo u dugoočekivani shopping centar. Cure su poludile i napunile svoje vrećice, a i dečki nisu zaostajali. Na kraju putovanja posjetili smo i Bečko Novo Mjesto, gdje su pogubljeni naši plemići Fran Krsto Frankopan i Petar Zrinski. Predvečer zaputili smo se prema Hrvatskoj, ali pred nama je bila duga noć u busu. Dok su se neki odmarali i spavali, drugi su partijali i pjevali. Sve u svemu jako nam se svidjela naša luda „Bečka avantura“ i svi smo se složili da bi to rado ponovili!

ILARIA GAZILJ, 2.G.





ITALIJA 2010.



Creski gimnazijalci na kongresu u Italiji

Zahvaljujući sklopljenom pobratimstvu s talijanskim gradom Comacchioni, Grad Cres dobio je poziv za sudjelovanje na kongresu „Europa... zajednica u pokretu“ („Europa...Comunità in movimento“) koji je održan od 5. do 10. travnja u općini Mesola (u blizini Ferrare). Na kongresu je sudjelovalo oko 400 mladih iz 11 općina iz provincije Ferrara te s njima bratimljenih općina iz Njemačke, Francuske, Slovenije i Hrvatske, među njima i grupa od dvadesetak mladih Cresana (uglavnom gimnazijalaca) od 14 do 17 godina. Projekt je organizirala udruga „Pro Delta del Po“, a financiran je sredstvima programa Europske unije „Europa za građane“.

Iako je bilo najavljeno da će se na kongresu održati radionice s različitim temama (sport, zdravlje, sigurnost i ravnopravnost spolova) i da će službeni jezik biti engleski, na kraju se kongres sveo na niz predavanja na talijanskom jeziku. Creski srednjoškolci većinu su predavanja strpljivo odslušali (bilo je organizirano simultano prevođenje), iako su očekivali da će se moći više osobno uključiti. No, priliku za upoznavanje vršnjaka iz drugih zemalja objeručke su iskoristili i sasvim će sigurno iz ovog susreta nastati mnoga nova prijateljstva.

Kongres je organiziran u sklopu desetog međunarodnog turnira „Delta rijeke Po“ kojeg udruga „Pro Delta del Po“ organizira na području općina

smještenih u delti te najveće talijanske rijeke. U sportskom dijelu susreta sudjelovao je Košarkaški klub „Cres“ i osvojio prvo mjesto. Osim košarkaškog turnira održana su natjecanja u nogometu i odbojki.

Boravak u Italiji iskorišten je i za niz protokolarnih susreta za koje je bio zadužen dogradonačelnik Cresa Nenad Kučić. Ovo je bila prilika i za turističku promociju Cresa: u predavanjima koja je na kongresu održao Walter Salković, voditelj Ureda gradonačelnika, uvijek su naglašavane prednosti otoka Cresa za odmor u netaknutoj prirodi koja pruža mnogo mogućnosti za aktivno provođenje vremena, a podijeljeno je i mnoštvo promidžbenog materijala kojeg je osigurala Turistička zajednica. U jednom od predavanja predstavljena je i naša škola i gimnazijski program, a sudionike iz drugih zemalja posebno je zanimala organizacija i izvođenje nastave stranih jezika u Hrvatskoj. Osim Mesole, Tresigalla i Argente u kojima su bila organizirana natjecanja, predavanja i druga događanja, Cresani su posjetili i razgledali Ferraru (grad u kojem je djelovao Frane Petrić) te Comacchio.

Ovaj susret u Mesoli je bio tek prvi dio projekta koji ima 3 etape. Nastavak je predviđen za listopad u njemačkom Eppertshausenu, a zaključak u travnju 2011. opet u Italiji, u općini Migliaro.

SONJA POKUPEC SALKOVIĆ, prof.

06. travnja u 06 sati ujutro započelo je putovanje u Italiju, točnije Mesolu na "10. međunarodni turnir Delte Po". Prisustvovali su Slovenci, Francuzi, Nijemci, Talijani i mi, Hrvati. Cres je pozvan jer je pobratimljen s Comacchiom, gradom koji je bio jedan od sponzora turnira, a i zato jer imamo odličan košarkaški klub kojem je bilo u interesu pokazati se u najblistavijem svjetlu. Sam turnir spojio je nekoliko popularnih sportova: košarka, nogomet, odbojka i ritmička gimnastika.

Ne želim čekati sredinu ili kraj ovog izvješća kako bih rekla da smo mi pobijedili, pa ću to učiniti u prvim rečenicama. Da, pobijedili smo i porazili 3 košarkaške (talijanske) ekipe. Usporedbe radi mi smo gadno pokosili Talijane koji su Francuze pobijedili sa 30 razlike. Dakle, iz navedenog zaključujemo kako smo ipak mi najbolji, najjači, najpošteniji, najpametniji (ovo vam je tipičan primjer zaludene navijačice kojoj nije dosta samo dva epiteta).. Ističem da smo mi gimnazijalci pozvani kao moralna i navijačka podrška ali i da fakultativno upoznamo taj dio Italije.

Što se tiče cjelokupnog dojma oko turnira mogu opravdano i bez imalo grižnje savjesti reći da smo na djelu vidjeli talijansku neorganiziranost u svakom pogledu te riječi. Na našu veliku žalost radionice koje smo iščekivali nisu bile nikakve kreativne radionice već veliki, dugački plavi stol sa osam starijih jako pričljivih Talijana kojima je cilj bio reći sve što se o sportskoj sigurnosti ima za reći. Kad kažem 'sve' mislim sve što piše u svakom sportskom časopisu/enciklopediji/knjizi/osvrtu...sve! I tako 3 dana...

Našoj profesorici Sonji je bilo žao što nismo imali priliku upoznati mlade cure i dečke jer je i ona očekivala drugačije radionice. Ali što je, tu je. A mi smo jako dobro iskoristili činjenicu da smo u hostelu sa Francuzima. Već smo ih prvu večer kad smo došli upoznali. Oni su košarkaši koji su došli iz malog mjesta Nérac koje se nalazi između Bordeauxa i Toulousea. Inače, osvojili su treće mjesto. Odmah su nas pozvali van, u vrt, na...pa reći ću samo da su čaše bile u igri. Bila je tamo cijela reprezentacija, ali mi smo upoznali nekoliko najsimpatičnijih i nama bližih (po godinama) dečki. Bila bi šteta ne navesti im imena zato molim da mi dopustite, redom: Benjamin (poznatiji kao Gox), Bastien (Bastou), Vincent (Vinko ili Vinsé zbog naših poteškoća izgovaranja specifičnih francuskih imena), Thomas (Toma), još jedan Benjamin, Pierr i Severin (izgovara se Sevren, ali je on nama Sev). Francuzi će mi vjerojatno najviše ostati u sjećanju (ne, nije zato što su dečki) zato jer su bili jako promijenljivi u ta 4 dana. Prvu večer su bili nevjerovatno pričljivi- vjerojatno zbog onog soka u vrtu J, drugi dan smo se svi ponašali kao da se nikad nismo vidjeli, ali Ivan i ja smo razbili led nasilnim mahanjem i pozdravljanjem svaki put kad smo ih vidjeli, a vidjeli smo ih 10-ak puta. Treći dan su već postali naviknuti na naše sumanuto pozdravljanje i postali su dio naše ekipe time što su navijali za nas u finalu. Moram reći s osobitim ponosom da smo ih naučili reći „U boj, u boj, za narod svoj!“ i još nešto ali sumnjam da je primjereno za časopis (imate punu podršku da me pita-

te ako vas zanima). Mi smo naravno potaknuli takvu kolegijalnost. Došli smo na pola njihove utakmice i počeli navijati sa svim rekvizitima kao da se radi o našoj ekipi. Oni su isprva bili zatečeni jer jadni nisu imali navijača pa im je valjda bilo čudno, ali onda su nam se na kraju zahvaljivali sa velikim žarom u očima. Kada smo mi pobijedili nastavili smo slaviti s njima te smo svi skupa otišli na zadnju večer. Ne znam da li znate kako je to 4 dana za redom za večer, i to je tek predjelo, jesti samo i isključivo paštu.. vidite, mi znamo i možemo vam reći da to nije onako ugodno kao što svi misle da je. Fabijan će vjerojatno imati traume ili barem noćne more sljedećih mjeseci zbog toga. Ni mi nismo ništa bolji. Tako vam je to kad cijeli tjedan ne vidite žlicu. Unatoč pašti, tu večer smo ih mi odlučili počastiti u vrtu J i to je bila definitivno najbolja od svih večeri. Tada smo upoznali i slovensku žensku odbojkašku reprezentaciju.

Iskoristili smo dragocjeno slobodno vrijeme za posjet predivnoj Ferrari i Comacchiu. Ferrara me oduševila. Grad je pun malih i živopisnih uličica, sav je u crvenoj cigli, ima neobično puno zelenih površina i vrtova, popločena je većina ulica pa i ceste, ljudi su nevjerovatno srdačni i susretljivi.. Jedna posebnost Ferrare je da se vjerojatno 95% stanovnika koristi biciklom. Ono glavno prijevozno sredstvo i posvuda su 'parkirna mjesta' za bicikle te je sve prilagođeno njima. No, primjetila sam da je vožnja automobilima dopuštena čak i po uskom centru i trgu, što je inače pješačka zona u drugim gradovima. Ali gledajmo to s dobre strane, auto vas može dovesti do bilo kojeg spomenika ili kafića. Comacchio je isto tako grad koji ima jako zanimljivu prošlost i zovu ga „Mala Vencija“ zato što je pun mostića jer leži na rijeci. Najposjećivanije mjesto u gradu je most, tj. tri mosta skupa- 'Trepponti', a mi kaoiskusni svjetski putnici ne propuštamo priliku za slikanje ispred 'najcool' mjesta pa evo jedna zajednička:

Sve u svemu, ovo mi je bilo jedno od ljepših putovanja u zadnje vrijeme. Dugo nisam bila na tako veselom, toliko opuštenom, toliko zahvalnom putovanju! Profesorica Sonja je nas gimnazijalce potpuno oduševila svojom vedrinom, zafrkancijom, spremnošću na kompromise (i praštanje kad se oni prekrše J) i čavrljanjem za vrijeme razgledavanja ili radionica! Za to smo joj svi istinski zahvalni i poručili bismo joj da samo takva i ostane i da nas se sjeti prije svakog sličnog putovanja!

Put je bio i više nego ugodan, šofer je majstorski odradio svoj dio posla, trener Jure i brižni očevi Miljenko i Nikica bili su najveći zabavljači, gosp. Walter Salković je snimio izvrsne fotografije, a gospođa Željka, pedagoginja, marljivo trošila glas na svakoj utakmici. Ne znam jesam li rekla sve što je bilo za reći, iako se kladim da bi gospoda u odijelima na radionicama ispisala barem 16 stranica, ali ovo je bio put koji ćemo još dugo pamtitibaš zbog njegove spontanosti, vedrine i nepobjedive vjere u naše košarkaše te usputna predivno slučajna poznanstva!

ANĐELA NIKOLIĆ, 3.G





Nakon tri godine priprema i pomnog razmatranja mogućih destinacija, maturanti cresko-lošinjskog arhipelaga (generacija 91./92.) odlučili su slijediti stope lanjskih kolega i - usprkos kojekakvim okolnostima što su se urotile protiv nas – krenuti za Španjolsku. Viva la España! Viva la tradición!

Vjerujući dobrim utiscima prošlogodišnjih četvrtaša i zdušno ignorirajući maturalcima uvjetovano zdravstveno stanje vršnjaka diljem Hrvatske („Neće grom u koprive!“), otisnuli se 02.09. i mi na taj daleki put. Dobro duševno raspoloženje upotpunio je ukrcaj naših vodiča Mislava i Ivane („Koga?“), poznatijih kao Miki i Žuža („Aha! Pa lijepo reci.“).

Prva stavka u bogatom programu putovanja bilo je izvršenje dužnosti prema udžbeniku iz likovnog, tj. posjet Firenci – gradu renesanse, gdje smo imali priliku vlastitim se kamerama zabilježiti u društvu talijanskog arhitekturnog blaga – onog istog kojeg smo lani tako brižljivo izučavali za potrebe testa (Cattedrale di Santa Maria del Fiore, Ghibertijeva Porta del Paradiso...). Nakon što smo napasli oči na nasljeđu 14. i 15. stoljeća i iskeširali prve eure na štandovima uz put – mirne smo se duše mogli uputiti prema Livornu gdje smo se s ostalim lomljivim teretom uspjeli ukrčiti na brod Grimaldi Linesa. Narednu smo noć prospavali slabo, što zbog brodskog diska (pripremno zagrijavanje za noći što slijede), što zbog promjenljivog težista broda („Se brod ljulja ili ja?“), no prilika za odmaranje imali smo i više nego dovoljno već sljedeći dan. Četvrtak smo proveli u besciljnom lutanju palubom i traženju bazena kojeg nema, a najveće uzbuđenje dana svelo se na to hoćeš li uspeti ugrabiti ležaljku prije no što nestanu. Pržeći se na mediteranskom suncu usred vodene pustoši iščekivali smo prve naznake kopna i – dolazak u Barcelonu!

I Barcelona nije razočarala. – Magične fontane koje smo posjetili te prve večeri bile su tek nagovještaj sutrašnjeg, najnapornijeg i atrakcijama najbogatijeg dana. Posjetili smo Nou Camp - ponos F.C. Barcelone, pomorski muzej i akvarij po želji, bacili oko na bajkovitu neo-gotičku katedralu Sagrada Familia te ručali u Pueblo Español – prototipu španjolskog mjestašca gdje smo iz prve ruke naučili na što točno ljudi misle kad kažu „sve ti je to meni špansko selo“. Uz sva ta čuda i čudesa imali smo snage i za prvi kasnovječernji/ranojutarnji izlazak u Lloret de Maru.

Zato je dan četvrti, subota, protekla u znaku oporavka. U tu svrhu odvezli smo se do zabavno-vodenog parka Marinelanda. Tamo smo imali prilike testirati hrabrost i želudac na svim uzbudljivijim spravama (pazite ovo: Kamikaze, Boomerang, Twister, Black Hole, Anaconda, show s



dupinama...!) Uslijedila je viteška večera: kruna na glavi, omanje pile u rukama, šampanjac se lije htio-ne htio, hrpa naoružanih momaka boj bije pred tobom i udri brigu na veselje. To ti je život! – U svakom slučaju, dostojan početak večeri druge.

I eto. Jučerašnji uvod je prošao, najbolje lokacije locirane i cresko-lošinska mladež napokon dolazi na svoje – ono što se čekalo, ono „zbog čega se ide“, što Lloret de Mar zbilja može ponuditi. Španjolski noćni život.

Da čitatelji ne bi došli do krivih ideja o motivaciji maturantskih postupaka – izlazak u Lloretu je prvoklasna prilika upoznati samu španjolsku dušu i bit zemlje! - U dodiru s izvornim, domaćim stanovništvom (Turci, Pakistanci, Indijci, Marokanci...!) Eto, pojedinci su se čak i potrudili pokazati zanimanje za kulturnu baštinu i lokalne posebnosti mjesta (sangria) – i time iskazali dobronamjerni, avanturistički duh. Jezična barijera nije predstavljala problem. Komunikacija se odvijala na tečnom rukama-nogama-englesko-hrvatskom obogaćenim pokojim telenovelistim izrazom. Za tumačenje suptilnijih jezičnih finesa („Ako na kuponu piše ‘free drink sin alcohol’, je l’ ‘sin’ znači ‘sa’ ili ‘bez?’“) poslužio je džepni rječnik. Viva Tropics! Viva Hollywood! Viva Hard Rock Cafe!

No, i ovako poučnoj večeri morao je doći kraj. Zora je svanula, osvanula i nedjelja, dan peti. Kuda u nedjelju nego pravac Montserrat – u najveće španjolsko nacionalno svetište. Naš šezdesetak i otprilike polovica nacije, ugodno stisnuti na 1263 m nadmorske visine. Ipak, velike gužve nisu mogle umanjiti ljepotu mjesta i vrtoglavog pogleda što puca na dolinu. Popodnevne sate nastavili smo u umjetničijem smjeru – posjetivši Picassov muzej za kojeg, na žalost, većina kaže kako je razočarao. Razlog vjerojatno leži u mješavini umora, nedostatku poznatijih djela koja su razasuta svijetom i nedovoljnom poznavanju priča iz onih preostalih.

Zato je šestog dana posjećeni Dali bio pun pogodak, više u našem stilu. Mi, izgleda, trzamo na uvrnuto. Ponedjeljak je bio i dobar indikator sljedećih, posljednjih dana ovoga druženja. Posljedice nespavanja, tulumarenja i neprestanog landranja napokon su se počele pokazivati na našem organizmu, točnije - na

imunitetu. Čak nas ni silne vlažne maramice, dezinfekcijska sredstva, manično pranje ruku i gutani vitamini nisu uspjeli poštedjeti tipične maturalne prehlade. Prisutnost svinjskih bacila nije potvrđena, no osjećaj svejedno nije bio daleko od svinjskog – ma, porqueria.

Masovni simptomi su se ipak pojavili tek na povratku, u Francuskoj, nakon posjeta tvornici parfema Fragonard gdje su, vjerujem, kombinirani napadi jakih mirisa i attack na novčanik bili okidači prvih glavobolja koje su se kasnije razmahale u temperature. Autoričin toplomjer se, primjerice, izredao na svim cijenjenim pazusima u busu u kojem se vodila zanimljiva oklada: naime, tko bude imao najnižu temperaturu – časti ostale. Vrijednosti su varirale od 34,9 do 39,4. Bilo je i takvih učenika koji su bili prisiljeni večer provesti bolujući u hotelu u Nici dok se ostatak grupe vozio po poznatim zavojima Monte Carla, muvao ispred casina i odmjeravao bijesne makine po ulicama.

Posljednji je dan prošao u sličnom tonu, točnije u blaženoj izmaglici visoke temperature – oči se sklapaju same od sebe, bespomoćno zatrepere na par sekundi, tek toliko da uhvate pokoji natpis na cesti. Natpisi na cesti i jesu najbolji pokazatelji u kojoj se zemlji nalaziš: ovisno o tome jesu li razumljivi malo, manje ili nimalo. Posjet Padovi smo dogovorno preskočili i nesmetano se nastavili truckati u autobusu, prekidajući vožnju tek svakih nekoliko sati kako bi protegnuli noge na raznim stajalištima. Gracias, grazie, merci? Kako kilometri odmiču, a vlastiti položaj na Zemljinoj kugli postaje sve nejasniji – zadovoljiš se jednostavnim internacionalnim potvrđnim trzajem glave u prodavačevu smjeru. I tako, od benzinske do benzinske pa sve do trajekta. I već si doma.

Osam dana, tako brzo proletjelih, ostaju za sjećanja i buduća prepričavanja („Kad smo mi ono dve tisuće i devete gledali svinjskoj gripi u oči...!“). Tek prvo od uzbuđenja ove posljednje godine. Nek’ i ona koja slijede budu na visini.

DAFNE FLEGO, 4.G.



O tijeku i toku maturalne zabave

Četvrta godina srednjoškolskog programa svodi se na posljednje provjere i pripreme osamnaestogodišnjaka i devetnaestogodišnjaka prije nego ih roditelji, profesori i životne okolnosti pogurnu iz toplog gnijezda u samostalnost. Iako državna matura i samo nastojanje oko uspješnog završetka školske godine čine veliku ulogu u ovom procesu, oduvijek je postojao dodatni, finalni, neslužbeni ispit zrelosti kojem su pristupale generacije i generacije mladih.

Taj je test u posljednja dva stoljeća zauzeo oblik organiziranja i provedbe maturalne zabave.

Napokon, ako se dijete uspije nositi s ovim, imat će nekakvu mutnu ideju o tome što ga čeka prilikom vjenčanja.

* * *

Ovaj kratki i okvirni opis pripreme svetog obreda prilazem budućim naraštajima. Nek' se siroti tješe znajući da ni mi, niti oni prije nas, nismo potrošili ništa manje živaca, i da je sve to za ljude i ina stvorenja.

* * *

Ne znam mogu li vanjski promatrači doista shvatiti koliko se vremena, novaca i truda može uložiti u jednu jedinu večer, ako se samo odluči na to.

Ova generacija sa svojom „Idući tjedan“ doktrinom nije ostavljala prostor prevelikim očekivanjima, a reputaciju smo u prvom polugodištu potvrdili i onom bezbrižnom: „Dobro, ćemo poslije praznika?“ Zato prvi dio školske godine mogu istaknuti kao najležerniji i najopušteniji u svojem cjelokupnom gimnazijskom iskustvu, a dojmovi o ovom trenutnom, vjerujem, sipe iz sljedećih redaka.

Krenuli smo dva mjeseca prije i isprve se suočili s odlukama, odlukama. Budući da je u ovom periodu demokracija još dobro i funkcionirala, relativno smo bezbolno odlučili o tome hoćemo li uopće imati maturalnu zabavu ili se otisnuti do Suska, te pitanje okršaja DJ vs. živa muzika. Već smo odlučivanje o datumu same zabave – što uz pomoć hotela, a što sami, blaženi kakvi jesmo – uspješno rastegnuli na neka tri tjedna (ipak nam dio radne snage – mladih gimnazijalaca, 08.05. odlazi na susret katoličke mladeži u Zadru, al' je 16. koncert Metallice pa subota 15.-og baš ne pada dobro). Riješivši i ovu nedoumicu, dobili smo točan dan – gotovo nasumce izabran broj kojeg stres i slabi trnci strepnje personificiraju te od 08.05. nastaje Osmi Peti – Dan D.

Kako to već obično biva, veliki se događaji sastoje od hrpetine malih, ponekad i smiješnih, sitnica. Da ne zalazim previše u detalje, predstaviti ću tek nekoliko kronoloških crtica, ono, radi općeg dojma. Cjenik izostavljam kako ne bih uplašila čitatelje među kojima se možda kriju i roditelji budućih maturanata. Dakle, otprilike:

- cca. 09.03. (60 dana do maturalne)

- Boja majica za zadnji dan: ljubičasta ili jarko roza? Kolektiv od 16 duša podijeljen 50:50.
8:8

Napetost se osjeća, al' ćemo se „još dogovoriti“.

- cca. 16.03. (55 dana do maturalne)

- majice su ljubičaste

- 23.03. (46 dana do maturalne)

- pao prijedlog pjesme za tortu

Aerosmith – „I don't wanna miss a thing“
tu smo još dobri, al' se istovremeno bira pjesma za izlazak
„Beverly Hills“ vs. Guettini „Memories“
8:8

- 30.03. (39 dana do maturalne)

- Lidija preko brata našla bend
- pjesma za izlazak i dalje nedefinirana, makar omjer pleše
- ujedno i Dan kada je kapitulirala demokracija:
nema ljubičastih majica, daju se novi prijedlozi:
pola za zelene, pola za roze, 2-je za narančaste, a Medari-
ća nije bilo u razredu pa nije glasao;
narančasti se raspadaju i polariziraju;
„Niš, Medarić će reć sad kad dođe. Ako kaže roza, bit će
ih 9 za rozu, dakle većina. Ko kaže zelena, bit ćemo pola-
pola i onda ćemo narančastu da bude fer.“
„Znači, nigdje nema zelene?“
„A, e!“
Medarić ulazi, kolektiv ga složno bombardira pitanjima, a
on uz smijeh: „A meni je svejedno.“
Raspaljena masa: „Nema tu šta, svejedno – ne svejedno!
Reci!“
Medarić: „A dobro, al' majice su već naručene.“

- usput, roze su

- 12.04. (27 dana do maturalne)

- i Guetta i „Beverly Hills“ žestoko drže svoju stranu
javlja se treći prijedlog kao kompromis: „Stereo Love“

- 14.04. (25 dana do maturalne)

- prvi dobiveni sponzor: besplatno muško šišanje

- cca. 18.04. (21 dan do maturalne)

- na netu pronašli fora country ples, dovoljno jednostavan
da ga pohvatamo, a opet dovoljno zez da prikladno is-
padnemo blesasti

- 19.04. (20 dana do maturalne)

- tko će novcem dobivenim od sponzora ići kupiti glavne
nagrade u Rijeku? – „Niš, naručit ćemo nešto iz Necker-
manna.“
- dobili glavnu nagradu – Solisovu sliku

- 20.04. (19 dana do maturalne)

- imamo majice i žute su

- 23.04. (16 dana do maturalne)

- „A da se mi samo pojavimo?“

- 27.04. (12 dana do maturalne)

- pjesma za izlazak je ona iz Fife 99: Fatboy Slim „Funk Soul
Brother

- 02.05. (6 dana do maturalne)

- napokon pronašli country pjesmu za ples
- Tijana nabavila kameru od lanjske maturantice, Sanje
Durić, tako da bi i mogli početi snimat taj naš skeč više

- 03.05. (5 dana do maturalne)

- na tjelesnom probali country ples i nije baš dobro. Nije
dobro.

- 04.05. (4 dana do maturalne)

- kako Darin ide u Rijeku, a ima velik bunker i uspio je na-
baviti Metro karticu, on ide kupiti glavne nagrade

- 07.05. (dan prije maturalne)

- pretpremijera skeča

- 08.05. (maturalna)

- na izlasku maturanata sviraju „Stereo“, „Guetta“ i „Fifa 99“

- 08.05. (maturalna, negdje prije predjela)

- odlučujemo izostaviti country iz programa i došaptava-
mo odluku Katji, jednoj od voditelja – uvježbat ćemo do
zadnjeg dana nastave

Naravno, ovdje nije navedeno ostalih stotinjak stvari o
kojima vrijedni organizatori također moraju voditi računa –
primjerice: uvježbavanje Gaudeamusa, umotavanje poklona,
pečatiranje papirića za lutriju, naganjanje profesora koji bi
trebali doći na maturalnu, printanje pozivnica, lutanje ne-
poznatim ulicama rodnoga grada u potrazi za nepostojećim
sponzorima, narihtavanje broja uzvanika u velikoj i maloj
sali, uređivanje kose, šminke, noktiju, usklađivanje boje kra-
vate s haljinom partnerice itd. itd.

A nekad smo mislili da maturanti mladim generacijama
uvaljuju bezobrazno puno dužnosti!

* * *

Ako se netko osjeća obeshrabrenim ovim kratkim opi-
som, neka ne očajava. Isplati se. Na kraju, kad vrijeme učini
svoje i ožiljci proteklih tjedana izblijede, a ti stojiš na hlad-
nom večernjem povjetarcu na terasi hotela s partnerom pod
rukum i laganim trncima treme negdje između srca i želuca,
okružen onom istom djecom s kojom si mucao prva slova i
trčkarao po Plitvicama – osjećaš da trud nije bio uzaludan.

I, ako ti otkucaji srca, pljesak gostiju i strka oko nepredvi-
đenih iskrsljih detalja dopuste, na trenutak možda osjetiš da
je to – to. Vaša večer.

maturantica
DAFNE FLEGO

maturalna zabava



Ivana Bandera



Tijana Bandera



Nika Barišić



Mia Beraković



Haris Ibrahimović



Igor Krupić



Lidija Malić



Andrea Medarić





Danijel Brnić



Darin Deželić



Dafne Flego



Piero Hržić



Tea Mužić



Elena Turčić



Erik Velčić



Sara Velčić



Razrednica Jelena Bralić svojim maturantima



Ravnatelj Tomislav Gospodnetić u nadahnutom govoru obratio se maturantima i njihovim roditeljima



Gradonačelnik grada Cresa Kristijan Jurjako, pozdravio je maturante

Govor maturanata

Najprije Vam želim zaželjeti ugodnu zabavu i nadamo se da ćete uživati u ovoj večeri zajedno sa nama.

Ponajprije želimo zahvaliti svima koji su doprinijeli našem odrastanju i sazrijevanju. Znamo da Vam je ponekad bilo teško i naporno raditi s nama, ali samim time što niste odustrali pokazali ste Vašu upornost i kvalitete. Time ste ujedno i nama dokazali da možemo postići sve što poželimo.

Puno zahvala upućujemo našim, nimalo zahtjevnim, roditeljima koji su uvijek bili uz nas iako je to nas jako živciralo. Tek sada zaista shvaćamo koliko ste toga za nas napravili i koliko ste truda uložili u naš napredak.

Drugu zahvalu upućujemo tetama iz vrtića koje su nas pazile dok smo bili mali bebači.

Treću zahvalu upućujemo našim učiteljicama Ireni Ferarić i Slavici Zečković, koje su nas upoznale sa čarima prvih slova.

Četvrtu zahvalu upućujemo našim razrednicama prof. Mladenki i prof. Nevenki koje su propagirale „Red, rad i disciplinu“. Što je nama, naravno, predstavljalo veliki problem, ma samo se šalimo, mi smo ipak jedan jako tolerantan razred.

A sada slijedi zahvala osobi bez koje se ova maturalna zsigurno nebi ostvarila. To je osoba koja je kroz ove 4 godine uvijek bila uz nas kad smo je trebali. Bila je spremna slušati svakakve razredne bune, revolucije i odgode. Svojom smirenošću i staloženošću uspjela je smiriti i odvesti na pravi put nas 16 divljaka. Od srca, razrednice Jelena, želimo vam puno uspjeha sa sljedećim generacijama, nadamo se da ćemo Vam ostati u lijepom sjećanju.

Želimo se zahvaliti svim profesorima koji su nam predavali, valjda vas nismo previše gnjavili, malo smo ipak morali. Sada Vam na kraju svega moramo ipak priznati da unatoč tome što smo budući intelektualci, šalabahteri su kod nas radili punom parom. Profesorici Meliti Chiole zahvaljujemo na strpljenju dok nas je ove četiri godine smirivala na hodnicima i ubacivala u razrede, a uz to strpljivo upućivala u matematičke probleme te načine njihova rješavanja. Zahvaljujemo se gospodinu ravnatelju koji se žestoko bori za naš opstanak. Gosp. Gospodnetiću imate našu potpunu potporu. Na mladima svijet ostaje. Na kraju zahvaljujemo našim fenomenalnim voditeljima. Molimo jedan veliki pljesak za njih.

Ukoliko smo nekoga zaboravili, a nadamo se da nismo, ne mojte se osjećati uvrijeđenim, svi ste Vi u našim mislima.

Evo konačno prelazimo na neformalni dio. Budući da je ovo naša maturalna večer, ne bi bilo fer da se malo ne pohvalimo. Ukoliko još niste upoznati, parola našeg razreda je „Idući tjedan“. Što to znači sada ćete saznati. Ponedjeljak ujutro je, ispit iz engleskog. Skupljamo se u dvorani i razmišljamo kako nažalost baš ovaj vikend nismo mogli učiti jer smo išli u Artatore, Rijeku, na škampe, nebitan je razlog. Odbor za odgodu kojim predsjedava, predsjednica našeg razreda, Tijana odlučio je da je razlog valjan i da se ispit odgađa za idući tjedan, koji nikako da svane. Gospodin Haris Idući Tjedan Ibrahimović objeručke prihvaća odgodu i navodi još jedan valjani razlog: Mrcina od Bricinog psa pojeo mu je bilježnicu na putu do škole tako da nije mogao učiti. Gospodin Medarić ne mora doći prva dva sata na nastavu jer mora mijenjati konobara u Burinu, tako da se njegov glas ne računa. Gospodin Igor se buni protiv odgode jer on uuvijek sve zna. Gospodična Mia glasno se priklanja odgodi i navodi još par prejakih argumenta. Naši zabavljači razreda, Piero i Erik tzv. Zec odlučuju se za odgodu da ne naruše koncepciju razreda. Naš Cico, koji niikadaaa ne prepisuje na ispitu u kutu izračunava šanse za odgodu, u postotcima, naravno. Sara, u ime razreda izvinjavamo se što nastava počinje u 8, a ne u 8 i 15.

Gospodična Malička neumorno pregledava internetske stranice preko mobitela i pritom gricka čokoladu. Signore Deželić, nostra nacionalna manjina, kukare, pagare, uvijek je u ime razreda spreman žrtvovati svoje znanje. Naše koordinatorice razreda, Tea i Dafne, nevoljko prihvaćaju odgodu, ali za razred će napraviti iznimku. Gospođa Ivana do Belog, nije još glasala jer je morala skočiti do ljekarne po lijekove za sve Bejane. Miss Elena nije imala vremena za učenje jer je morala korigirati točkice na okicama. A ja sam naravno također za odgodu, ali ne svojom krivnjom, upravo dolazi roba u Arsan. Sve u svemu, uvijek ću Vas pamtit i po ludim razrednim pjesmama, „Ala homo će popiti“ i „Pobiga je trajekt“, razrednim misama, revolucijama, kukama. Svi ste vi prekrasni i posebni pojedinci. Zajedno smo najjači. Nadam se da ćemo se svi pamtit samo po najljepšim osobinama, jednom kada nas okolnosti razdvoje. Dosta je sentimentalnosti, krenimo piti, ups, mislila sam zabavljati se!!!!



Srednja škola Ambroza Haračića Mali Lošinj
Područni odjel Cres

Zahvaljujemo se svim sponzorima koji su nam pomogli u realizaciji naše maturalne zabave.

- Grad Cres
 - Akademski slikar Mate Solis
 - gđa. Lidija Sudarević
 - g. Josip Pope
 - Poljoprivredna zadruga Cres
 - Brodogradilište Cres
 - Vodovod i čistoća
 - Srednja škola Ambroza Haračića, Mali Lošinj
 - Elektrovida Cres
 - Restoran Riva, Cres
 - Restoran Zaglav, Martinšćica
 - ACI Marina Cres
 - Obitelj Hrzić
 - Obitelj Malić
 - g. Egidio Velčić
 - g. Ismet Krupić
 - Crepsa i Gavza
 - Fabijan d.o.o
 - Cresanka – Hotel Kimen
 - Lučka uprava Cres
 - Ribolovno društvo Parangal
 - Loža
 - Geo –Teo
 - Lovačko društvo Orebica
 - g. Gino Perović
 - Župni ured
 - g. Vjekoslav Velčić
- i još mnogi drugi, ukupno 140 sponzora.

Maturanti – GENERACIJA 2010.



MOJA MARTINŠČICA



MILAN PETROVIĆ 2. G.



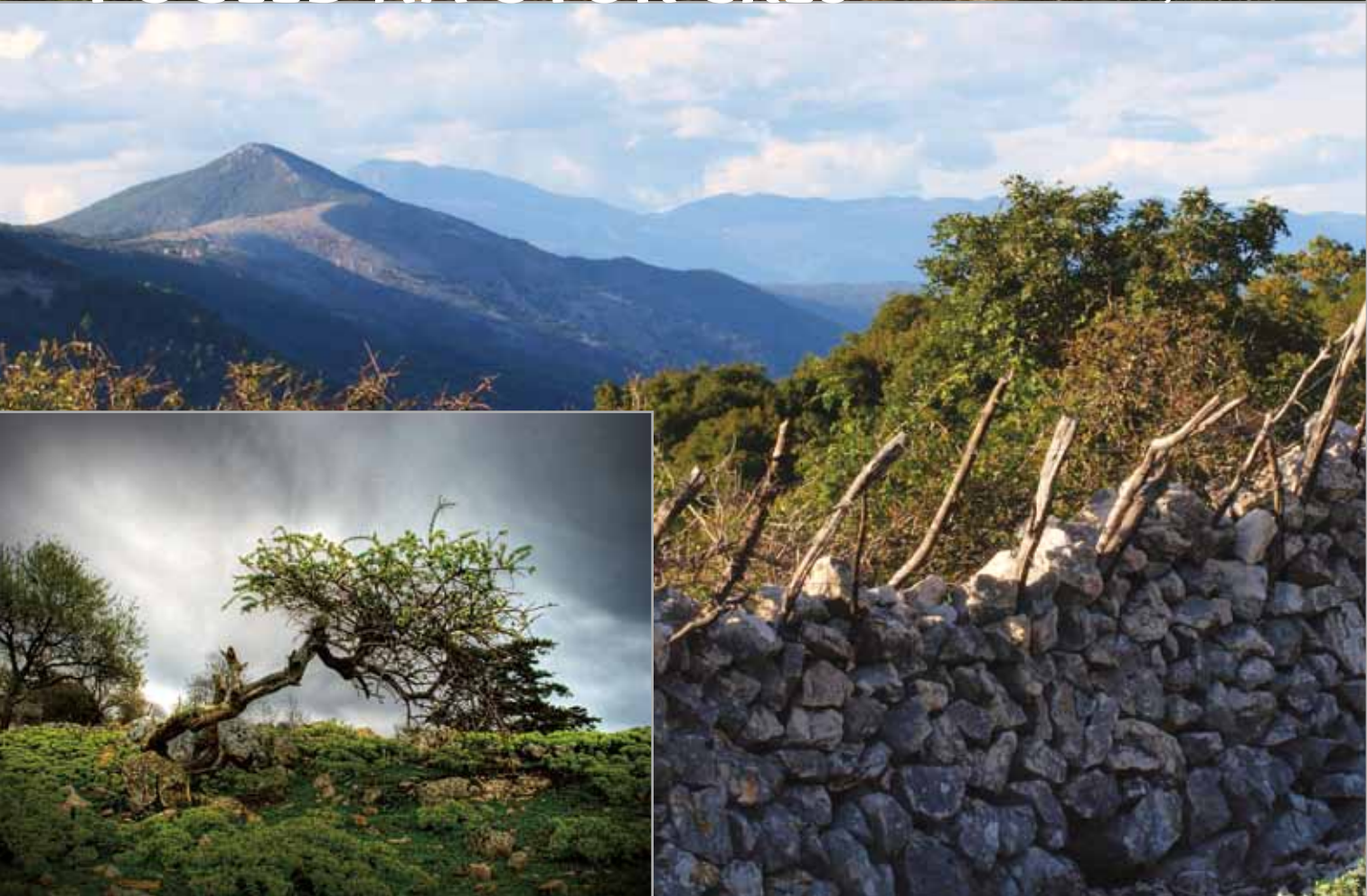


RADOVI NAŠIH FOTOGRAFA



POGLED NA OTOK CRES

FABIJAN VASIĆ





Crveni križ



Povodom dana Crvenog križa i ove godine sudjelovali smo u akciji "solidarnost na djelu". U četvrtak 15.10. poslije nastave u 16h našli smo se u školi. U akciji su sudjelovala sva četiri razreda naše gimnazije i osmi razred osnovne škole. Neki su prodajom bonova prikupljali novčanu pomoć, a neki su učenici bili na trgu i tamo informirali građane. Ovogodišnja akcija je ponovno realizirana, zahvaljujući solidarnosti naših sugrađana. Nadamo se da ćemo i nadalje sudjelovati u ovakvim akcijama i u još većem broju!

SONJA JAKIĆ, 1.G

Gimnazijalci darivali bolnicu

Uoči božićnih blagdana gimnazijalci su odlučili obradovati male bolesnike koji su smješteni u Dječjoj bolnici „Kantrida“.

U suradnji s udrugom „Ruta“ i uz pomoć Vesne Jakić gimnazijalci su tehnikom filcanja izradili stotinjak unikatnih kuglica za bor. Uz prigodno ukrašenu kutiju vunjenih ukrasa Odjelu hematologije poklonjen je i DVD „Plesna haljina žutog maslačka“ u čijem su stvaranju sudjelovali učenici naše škole te slikovnica „Tajna masmalića“.

SONJA POKUPEC SALKOVIĆ, prof.

Solidarnost na djelu

U tradicionalnoj akciji Crvenog križa održanoj 15. listopada 2009. sudjelovali su predstavnici svih gimnazijskih razreda, a pridružili su nam se i učenici Osnovne škole Frane Petrića. Na trgu ispod lože građanima su podijeljeni prigodni edukativni materijali Crvenog križa, a prodajom bonova sakupljeno je oko 2500 kn.

SONJA POKUPEC SALKOVIĆ, prof.

Streetball

Povodom Dana škole održano je školsko natjecanje u STREETBALL -u.

Natjecale su se dvije grupe, svaka sa četiri ekipe.



Rezultat:

1. Mjesto :

Andrea Medarić,
Darin Deželić,
Ivan Dorčić,
Gaston Piljek



2. Mjesto:

Dino Matovinović,
Dino Dorčić,
Danijel Brnić.





Maškare i u našoj školi

Svake godine zadnjeg dana Karnevala učenici gimnazije se zamaskiraju i tako dođu u školu. Odlično, zar ne? Taj dan je poseban, učenici su super raspoloženi cijeli dan, dive se svojim, ali i drugim maskama. Ne čine samo učenici taj dan posebnim, jer mi smo inače takvi, ljudi i zvrckasti, već i naši profesori koji su taj dan još bolje volje. Volimo kada su i oni opčarani našim odabirima i uživamo u dijeljenju iskustva sa svima njima. Drago nam je što nas razumiju i dopuštaju nam ovakav način izražavanja.

Dugo smo smišljali što bi ove godine mogli biti za maškare u školi... Bilo je svakakvih ideja, od surfera, ronilaca i ostalih podsjećanja na ljeta do onih ustaljenih maski, kuhara, zidara, vampira ili čak i vještica. Naša razredna ideja naišla je sasvim slučajno i neočekivano, kao i većni naših ludih ideja. Učenica je bilo kod svoje tete na večeri i počele su pričati o tetinim mladim danima. Tada je teta izvadila plavu kapicu i počela pričati o tom dijelu svoje prošlosti. Učenica je bila oduševljena kapicom i cijelim odijelom malih pionira. Mi ostali smo također bili isto tako oduševljeni kada nam je to sve u detalje ispričala, tako da smo prihvatili tu ideju i odlučili smo biti pioniri, drugarice, odnosno profesorice koje uče male pionire i naravno -Tito i Jovanka.

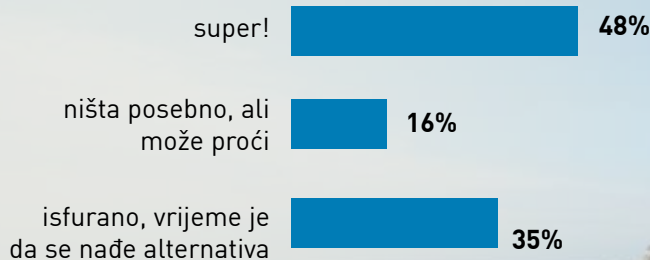
Ostali razredi su se također maskirali. Bili su vampiri, a cijeli 2.razred - Pipi Duge Čarape. Neki se nisu maskirali, ali su se svojim ponašanjem uklopili, tako da je cijela gimnazija bila različita i na svoj način posebna i originalna. Jedva čekamo vidjeti što nam nosi sljedeća godina!

IVAN ĐORDIĆ



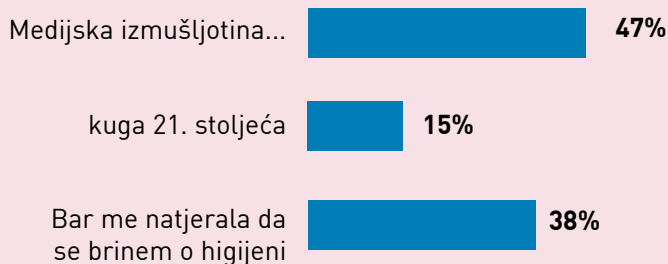
Lloret de Mar kao destinacija maturalnih putovanja je:

Trajanje ankete: od 30.09.2009.
Ukupno glasova: 31



Bojite li se svinjske gripe?

Trajanje ankete: od 20.11.2009.
Ukupno glasova: 34



Mislite li da se na nasilje među mladima može utjecati?

Trajanje ankete: od 10.12.2009.
Ukupno glasova: 68



U utorak, 8. prosinca oprostili smo se od Ace.

Aleksandar Abramov proveo je u našoj gimnaziji 4 godine, godine učenja, putovanja, druženja... Otišao je na fakultet - san o kojemu svi mi gimnazijalci sanjamo već od prvog razreda. Nažalost, njegov san je prekinut. Tragedija, nepravda, kriza morala? Nemamo odgovor.

Aco, tvoj osmijeh zauvijek će ostati u hodnicima naše škole

Rezultati ankete o auto-školi

Povijest svjedoči kako je mobilnost oduvijek predstavljala važan faktor čovječanstvu. Mogućnost lakog i brzog prelaska s jedne lokacije na drugu značila je bijeg pred opasnosti i omogućavala traganje za boljim životnim uvjetima – a naslućena mogućnost lakšeg i bržeg kretanja gurala je ljude u napredak i razvitak.

U 20. st. dosegli smo točku u kojoj u roku od 24 h možemo fizički obletjeti svijet, a pisane poruke odaslati i primiti iste sekunde.

Nije začuđujuće što se mladi ljudi ovom povlasticom žele koristiti što prije, to bolje. Pitanje koje se postavlja jest jesu li svi sposobni, spremni i uopće voljni, imaju li svi mogućnosti i jednake uvjete?

Pitanja smo postavili učenicima četvrtog razreda od kojih su neki i sami polaznici vozačke škole, profesorima i roditeljima. Htjeli smo dobiti opće mišljenje navedenih na tu temu. Od šesnaestero ovogodišnjih maturanata, od kojih su neki već punoljetni, a sedmero ih trenutno polazi auto-školu, čak nas četrnaestero namjerava polagati vozački ispit u nekom trenutku svoje budućnosti.

Pitanje dobivanja vozačke dozvole možda se i jače ističe u našoj situaciji, situaciji stanovnika otoka. Odsječeni od kopna i slabijeg prometa – koliko nam je ova vještina važna i imamo li uopće uvjeta kvalitetno njome ovladati?

Godinama se mladi Cresani žale na veće troškove i nespretnosti koje im polaganje „na domaćem terenu“ donosi. Prisiljeni o svom trošku dnevno putovati u Mali Lošinj, samim time što smo otočani plaćamo i više cijene te moramo više vremena čekati na ispitivače iz Rijeke. Veliki gradovi privlačniji su zbog jeftinijih ispita, a i sam „jači“ promet omogućuje polazniku da se brže navikne na stresniju vožnju, prestrojavanja i gužvu. Ipak, na pitanje bi li radije vozački polagali u Cresu odnosno Malom Lošnju ili nekom većem gradu, 63% ispitanika svoj je glas dalo otocima. Kao razlog navode se veća količina slobodnog vremena, nevoljnost čekanja do dolaska u veći grad, a i: „Naučit ću voziti po 'nekvalitetnim' cestama, uzbrdicama, uskim i jednosmjernim cestama...“

Pitanje slobodnog vremena direktno je povezano s pitanjem kada uopće polagati: 88% učenika složilo se što prije to bolje. Lagana prednost daje se srednjoj školi jer 38% smatra da tada ima najmanje obveza, a najviše energije i volje. „Smatram da je najbolje položiti vozački ispit tijekom srednje škole. Mislim da smo najmanje zaokupljeni velikim poslovima i da je najbolje što prije položiti vozački te se i što prije usavršavati.“

I kako je pohađanje auto-škole po mišljenju mnogih najbolje ostaviti za SŠ i fakultet, nastaje problem usklađivanja nove satnice s regularnim školovanjem. Nama Cresanima osobito je teško što zbog čestih odlazaka na Lošinj izostajemo mnogo školskih sati, a to dovodi do zaostataka u gradivu i odgađanja ispita i ispitivanja. Skup sport, rekli bi neki. Jedno od teoretskih rješenja, zanimljivo, podijelilo je mišljenje razreda, 50:50. Na pitanje bi li polaganje vozačkog ispita trebalo ući u program srednjih škola kako bi se što lakše organiziralo na najmanju štetu po svih, polovica je maturanata reklo *da*, a polovica *ne*, potonji vatreno naglašavajući slobodu izbora pojedinca – ne žele svi ljudi voziti. Iskrsnuo je i prijedlog dogovora – predstavljanje auto-škole kao izbornog predmeta, ali se također istaknula i financijska teškoća cijele priče te sumnja je li prijedlog uopće izvediv.

Druga ideja bila bi organizacija predavanja za vrijeme praznika, no ovdje su učenici bili složniji. „Ne, jer praznici su ipak praznici. Ako i za praznike moramo učiti i raditi, to mi se ne čini u redu...“ „Pa vozačka škola ne traje mjesec dana, tako da ne bi imalo smisla!“ U tom tonu odgovorilo je 69% maturanata. Ipak, bilo je i onih spremnih za kompromis: „Nije moguće organizirati školu za vrijeme praznika jer nema toliko vremena, ali se može organizirati barem dio vožnje, uostalom kao što smo već i organizirali.“

Svjesni da smo više-manje zapeli u položaju takvom kakav je, mirimo se sa situacijom i troškovima koji nisu mali, a dovode do sljedećeg pitanja.

Iz urbanih legendi koje polagači usmenom predajom prenose s koljena na koljeno, generaciju za generacijom, saznaju se horori i trileri koji uključuju zastrašujuće priče o hladnokrvnosti i ravnodušnosti kojom ispitivači mahom ruše polaznike ne bi li namaknuli što više novca ponavljanjem ispita. Slušajući trikove i smicalice kojima se navodno koriste, ljudi posumnjaju je li uopće moguće proći iz prvog pokušaja. Četvrti samopouzdanost (75%) tvrde da jest, dok 25% pesimistično ustvrđuje: „Teško.“

Pod uvjetom da uskoro vozači uspješno prođu sve prije navedene zapreke i postanu punopravni sudionici prometa, dolazimo do posljednjeg pitanja: kako doći do automobila? Roditelje bi moglo zanimati da 69% ispitanika očekuje njihovu potpunu ili djelomičnu pomoć, 13% njih trsilo bi se svojim snagama i ušteđevinom, a ostatak je podijeljen između krađe (J), tvrdeći da im je automobil ionako trenutno nepotreban i jednog: „Nikako.“

Primivši na znanje mišljenje učenika, sa sličnim pitanjima obratili smo se roditeljima i profesorima, dvjema skupinama neposredno vezanim uz ovu temu. Došli smo do mišljenja desetero roditelja i devetero profesora. Bilo je zanimljivo otkriti da, dok su se u pitanjima poput „je li položiti vozački ispit uopće važno“ složili sa stopostotnim *da*, u nekim drugim stvarima njihova su se mišljenja potpuno razilazila.

I roditelji i profesori složili su se da je sposobnost upravljanja automobilom posebno važna kad se živi na otoku zbog izoliranosti, udaljenosti i loših veza s kopnom. Međutim, već kod onoga „utječe li polazništvo auto-škole na školske obveze mladih“, 70% roditelja odgovorilo je s *ne*, a 78% profesora ustvrdilo je suprotno.

Na moguće rješenje tog problema, odnosno na to treba li vozačka škola ući u srednjoškolski program, roditelji su se stopostotno izjasnili *za*, no nastavnici su istaknuli kako smatraju da bi učenici bili preopterećeni te se 78% izjasnilo *protiv*.

Još jedna stavka u kojoj nas je zanimalo njihovo mišljenje bilo je smatraju li da bi vozačku školu trebalo polagati nakon 20-te kad su mladi ljudi zreliji i odgovorniji. I dok je 60% roditelja istaknulo povjerenje u svoju, od 20 mlađu djecu i njihove sposobnosti, 78% profesora složilo da su stariji mladi ipak odgovorniji i zreliji, te da bi tada možda bilo manje prometnih nesreća. „Polagati mogu ranije, ali vozačku dozvolu ne bi trebali dobiti ranije.“

Mislim da bi ovu temu mogli zaokružiti citatom još jednog odgovora na posljednje pitanje. „Mislim da je svejedno kada se položi – važnije je kada se kreće voziti 'za ozbiljno'.“

DAFNE

Razmišljanja jedne četvrtašice

*Ja sam pravi gimnazijalac: sjedim i mislim.
... A ponekad samo sjedim.*

Summa summarum četvrte godine mojeg školovanja.

Na finalnoj godini gimnazijskog programa odjednom se svi osjete pozvani misliti. Gradivo povijesti više nego ikad zahtijeva kopanje i traženje uzročno-posljedičnih veza, na vjeronauku ispitujemo osobne stavove o vjeri i religiji, primjeri koje slušamo iz glazbenog mahom pripadaju „teškoj“ dodekafoniji i intelektualnoj glazbi dvadesetog stoljeća, a lektire koje čitamo uglavnom se svode na „duboka promišljanja likova“ (prevedemo li – od radnje jedva r, a ni to kod nekih). Na četvrtoj godini *očekuje* se od nas da počnemo misliti. Zrele i odgovorne mlade osobe sposobne voditi samostalan život.

A onda pogledam sebe i ulovim se kako se krajnje djetinje celim na Spužvu Boba (ili još bolje: Pocoya - kategorija 2-4 godine) u rano jutro pola osam dok mi se - po organizacijskim, orijentacijskim i drugim bitnijim vještinama preživljavanja starija - mlađa sestra žesti kako će zbog mene zakasniti na prvi sat jer se ja *ne dam* spremići na vrijeme koliko god me se prije probudi.

A onda uđem u učionicu 4.g. i nađem svoj razred kako se gađa papirićima, po ploči piše gluposti kakvih bi se posramio i prototip trinaestogodišnjeg pubertetlije i pokušava smisliti kako odgovoriti i još jedan ispit – po mogućnosti za nikad, ali kako to ipak nije izvedivo, a ono za 18.05. („Šta danas?“).

I bude mi toplo oko srca, ali nije sad u tome bit.

Ja sam još uvijek jedno veliko dijete. Klinka kojoj strah od oštrih predmeta priječi razvijanje kulinarskih umijeća, o već-mašini nemojmo ni govoriti, i koja je poprilično sposobna izgubiti se u Tower-centru Rijeka.

Oko mi padne na kolege maturante, više-manje punoljetne gore visoke, gdje ih profesorice kore zbog prljavih maramica ispod klupa i nenošenja papuča. I mislim si: *a jeste bolji od mene, ali niste ni vi daleko...*

Pa ti to pusti u bijeli svijet.

Sjetim se tada nekih lica i nekih glasova – ljudi koji su bili četvrtaši u vrijeme kad sam ja kao četrnaestogodišnje nejače gledala koju klupu zauzeti vrata do, u 1.g. Čovječe, kako su visoki bili! I odrasli, i sposobni. Sami putuju svijetom, znaju koristiti sve kućne aparate, nabacuju rasprave o politici, zafrkavaju se s profesorima i idu s njima na kave, biraju fakultete i toliko su iskusniji od mene.

Je li moguće da su se u isto vrijeme dok sam ih ja gledala kao cool oličenja zrelosti i oni osjećali nespretno, dječje i nespremno kao ja danas u njihovoj ulozi?

Ne...

Oni visoki ljudi?

Ma da...

Sjetim se i jednog hladnog zimskog jutra kad sam u školu hodala s curama generaciju starijom od mene. Pitaju me one: što učimo iz matematike. Ja, osnovnoškolski prvašić, kažem: brojeve do pet. „A vi?“ „Milijun.“ Palo k'o iz topa i pokosilo me. Milijun?! Pa to je...! - u svakom slučaju više od pet.

A vidi me gdje sam sad: bavim se brojevima i pravim i krivim, do milijuna i preko milijuna, pa i onim imaginarnim – zlu ne trebalo. Korjenjujem, kvadriram, kubiram, po potrebi tražim limese, faktori-jele, redove i nizove i tko bi znao što sve ne.

Shvaćam i da mi se sva ta čuda i čudesa ne čine nimalo čudnijima i neshvatljivijima od onog slavnog prvotnog skupa brojeva do pet. Kao da sam se vrlo, vrlo sporo i vrlo, vrlo suptilno prebacila na posve novi level, a da to nisam ni primijetila.

Promotrim поближе još jednom svoj razred i shvatim – ajme, da! – *jesmo* stariji! Viši smo, na koncerte i dočeka Nove godine idemo sami, dečki sve više liče na vukodlake, kolutamo očima na listu kandidata za predsjedničke izbore, neki skupljaju sate na vozačkom, a rezultati na tjelesnom padaju obrnuto proporcionalno broju vikenda provedenih u izlascima posljednjih godina, i opsegu pivskih trbuha. Starimo, još kako! Samo što nam se djeca ne ustaju u autobusu!

Gledaju li i oni nas, sadašnji prvaši, onako kako smo mi nekada gledali maturante 2005./2006.? Jesmo li mi u njihovim očima *visoki* i zreli, koliko god ti epiteti bili nezasluženi?

E, jedna djeca; neš ti uzora...

U neku ruku, ovakav me zaključak tješi.

Ako me vrijeme prevarilo i neprimjetno dovelo do točke u kojoj se nalazim, neće valjda baš sada crknuti baterija! Varat će me kroz fakultet, a nadam se i dalje.

Meni je jutro. Najdraže doba dana. Imam cca 24 sata koja mogu osmisliti i iskoristiti po svojoj želji, i neograničeno mogućnosti, i energije, i volje.

Imam sedamnaest godina. Mogu završiti fakultet, proputovati svijet, napisati knjigu, pronaći ljubav, stvoriti obitelj, napraviti totalni zaokret, ošišati se na ćelavo, ispirati cijelo tijelo, proglasiti se reinkarnacijom japanskog boga sunca i provesti ostatak života u kanti za smeće.

Shvaćate? Sve su mogućnosti otvorene jer imam sedamnaest godina i meni je jutro. Imam *vremena*.

Nisam blesava. Znam ja dobro da su i svi drugi članovi čovječanstva prije mene imali *vremena* i da se *mladenački planovi* i *snovi* kategorički ne ostvaruju, a da je energiju i volju lakše izgubiti nego što se misli. Znam da neću biti iznimka, i to prihvaćam. Ali snovi mi ne daju da ih se odrekнем, a uči se na svojoj koži, zar ne?

DAFNE

NATJECANJA 2009./2010.



Tea Mužić na državnom natjecanju iz matematike

Državno natjecanje

Nastavni predmet	Mjesto održavanja	Učenici	Mentor	Rezultat
Hrvatski jezik	OMIŠ, 10. svibnja 2010.	4. razred gimnazije DAFNE FLEGO	Rozana Perović, prof.	5. mjesto
Matematika	ŠIBENIK, 29. travnja 2010.	4. razred gimnazije TEA MUŽIĆ	Melita Chiole, prof.	12. mjesto
Vjeronauk	KRAPINSKE TOPLICE, 20. svibnja 2010.	1. i 2. razred gimnazije IVANA DAMJANJEVIĆ VALENTINA DAMJANJEVIĆ MARINA MUŽIĆ SANDRA SABRANOVIĆ	Ljiljana Filipas, prof.	14. mjesto

Zadnji dogovor pred državno natjecanje
- profesorica Rozana Perović i Dafne Flego

Tea Mužić i profesorica Melita Chiole u Šibeniku

Županijsko natjecanje

Nastavni predmet	Mjesto održavanja	Učenici	Mentor	Rezultat
Latinski jezik	RIJEKA, 22. veljače 2010.	2.razred gimnazije FILIP FLEGO	Vlaho Stražičić, prof.	3. mjesto
Povijest	RIJEKA, 1. ožujka 2010.	1.,2., 3. i 4. razred g. ANA SABLIĆ ILARIA GAZILJ MILAN PETROVIĆ DRAGAN MEDARIĆ DAFNE FLEGO	Lidija Kosmos, prof. Vlaho Stražičić, prof. Vlaho Stražičić, prof. Lidija Kosmos, prof. Vlaho Stražičić, prof.	14 mjesto 6 mjesto 11 mjesto 2. mjesto 6. mjesto
Engleski jezik	RIJEKA, 2. ožujka 2010.	4. razred gimnazije DAFNE FLEGO	Daniela Mužić, prof.	6. mjesto
Matematika	RIJEKA, 15. ožujka 2010.	2., 3. razred gimnazije DINO DORIĆ ANTONIO BUNIČIĆ	Melita Chiole, prof.	11. mjesto 7. mjesto
Informatika	RIJEKA, 25. ožujka 2010.	4. razred gimnazije TEA MUŽIĆ	Jelena Bralić, prof.	3. mjesto

Osvrt na državna natjecanja

Kako veliki i napeti događaji magnetski privlače još veće i napetije događaje, dogodi se u čovjekovu životu da se nakon par mjeseci bonace odjednom digne orkanska bura te se u pukih nekoliko tjedana zaredaju i državna matura i obavezni školski program i priprema maturalne zabave i... dva državna natjecanja.

Zahvaćene vihorom, odlučile smo podijeliti dio svojih iskustava sa širom javnosti. Iako su se komplementarne razlike među nama dvjema, prirodnojakinjom i društvenjakinjom, oduvijek manifestirale – već u onim opuštenim diranjima uz more gdje bi Dafne ulovio pjesnički zanos i „poigravanje zlata na mrmoru valovlja“, a Teu bi zadivila „refleksija fotona svjetlosti na površini vode“ - nije se ta razlika iskazala toliko koliko ove godine, kada su prijateljice i kolegice iz klupe završile na visokim pozicijama dvaju polarnih predmeta: matematike i hrvatskog.

Predstavljamo se: Tea Mužić, vrijedna matematičarka, dvanaesta u državi, i Dafne Flego, lingvistički okrenuta, koja je zauzela peto mjesto.

1. Gdje se održavalo natjecanje?

Tea: „Državno natjecanje se održavalo u Šibeniku. Simpatičan gradić, velike šljunčane plaže, lijepo vrijeme, novi prijatelji i izvrstan provod. Baš mi je dobro došlo malo se odmaknuti od svakodnevice i promijeniti ambijent na tri dana.“

Dafne: „Bila sam u Omišu i mislim da ću ga dodati na svoj popis najdražih hrvatskih gradova. Grad ima dobre plaže, bistro more, ogromne litice, rijeku Cetinu, simpatične ljude, uske kamene uličice i gusarski štih. Samo moram naći neku škulu da opet odem tamo.“

2. Kako si putovala do tamo?

Tea: „Kod Kostrene sam se zajedno s prof. Melitom i još jednom curom iz Krka ukrcala u autobus sa županijskim prvacima Primorsko-goranske i Istarske županije i krenuli smo put Šibenika. Putem su se ponavljale formule, recitirali teoremi i pregledavala prošlogodišnja rješenja i zadatci.“

Dafne: „Kako sam na natjecanje krenula jutro nakon maturalne zabave, putovala sam automobilom (vozio je tata, blažen i strpljiv), a sa mnom je išla i prof. Rozana. Nažalost, prespavala sam si najzanimljiviji dio – ličke šume, ali sam zato na jednoličnim kilometrima autoceste bila prikladno budna.“

3. Koliko si se pripremala?

Tea: „Gotovo svaki dan sam ostajala u školi vježbati s prof. Melitom po 2-3 h, rješavala sam stare testove, sistematizirala gradivo od 1. razreda nadalje, učila stvari koje ne spadaju u propisane lekcije za opću gimnaziju kao kombinatorika i teorija vjerojatnosti... Sve u svemu, nije mi toliko vježbanja teško palo jer mi je bilo zabavno, a usput i korisno za državnu maturu.“

Dafne: „Pa jesam, koliko sam stigla. Nalazila sam se s prof. Rozanom nekih mjesec dana prije školskog i onda smo samo nastavile istim tempom do državnog. Rješavala sam stare testove, kopale smo po pravopisima iz '76-te nadalje. Uglavnom sam se hvatala ukoštac s povijesti jezika i popisom rječnika.“

4. Koliko ti je ispit bio težak?

Tea: „Zadatci su bili dostojni državne razine. Pet zadataka se rješavalo punih četiri sata. Da nam olakšaju, usred ispita došla su djeca sa krofnama i sokićima. Koliko su zadatci bili teški govori činjenica da je državni prvak uspio riješiti samo jedan zadatak do kraja, tako da su na kraju i sami ispitivači zaključili da su zadatci bili preteški. Velika razlika matematike i drugih predmeta je što se ne ispituje ono što si naučio, negdje pročitao i sl., već primjena svega toga plus kombiniranje i inovativnost pri rješavanju problema, tako da nikad ne znaš što te može snaći.“

Dafne: „U usporedbi s nekima na kojima sam vježbala, ovaj je bio još i dobar. Imao je svoje cake, ali ništa nepoznato. Srećom, nisu inzistirali na prijespomenutoj povijesti jezika. U par navrata sam se baš bila provalila i srećom pokupila koji bod, ali sam tu sreću naknadno kompenzirala – time što sam se zeznula na sramotnim glupostima.“

5. Kako si se osjećala? Prije i poslije?

Tea: „U jutro, na dan ispita, desetak autobusa s natjecateljima uz policijsku pratnju krenulo je iz hotelskog naselja Solaris put Šibenika. Uzbudjenje, trema i strah miješali su se sa srećom i ushićenjem što imam priliku sudjelovati u jednom takvom događaju. Kad sam sjela za klupu, sve su emocije nestale i uslijedila je četverosatna duboka koncentracija koja je u konačnici rezultirala laganom glavoboljom.“

Dafne: „Dobro. Prošlih me godina trema više tresla. Ove me godine samo nešto slabije bila uhvatila dok sam se pripremala za odlazak do škole u kojoj smo pisali. Nakon samog ispita gotovo pa i nisam razmišljala o rezultatu. Imala sam sreću što sam sobu i iskustvo dijelila s prijateljicom koju poznajem otprije pa smo jedna drugoj odvrćale misli i nastojale jednostavno uživati u odmoru.“

6. Domaćini obično pripreme nekakav program za natjecatelje. Gdje su vas vodili?

Tea: „Otvaranje natjecanja započelo je veselom priredbom. Malo klasične muzike, klapskih pjesama, glume, matematičkih viceva i puno smijeha i pljeskanja odvrtilo nam je misli od takmičenja. Sutradan, nakon ispita i finog ručka imali smo slobodno vrijeme po gradu koje sam provela u ugodnom društvu nekoliko profesorica. Posjetile smo katedralu, popele se sve do utvrde Sv. Mihovil i na kraju popile sokić u lijepo uređenom botaničkom vrtu.“

Dafne: „Domaćini su se zbilja potrudili. Posjetili smo hidroelektranu Zakućac, svetište sv. Leopolda Mandića i rodnu kuću pjesnika Jure Kaštelana. Najupečatljiviji mi je ipak bila šetnja uskim kaletama gdje iz kamenih zidova izbijaju smokeve, a šareno primorsko cvijeće iz starih škalina, a osobito dojmljivo bilo je penjanje na omišku stinu (a silazak po onoj strmini je bio još uzbudljiviji). Svečano zatvaranje natjecanja održalo se u Radmanovim Mlinicama, izletištu kraj Cetine.“

TEA MUŽIĆ I DAFNE FLEGO, 4.G.

Općinsko natjecanje

Nastavni predmet	Mjesto održavanja	Učenci	Mentor
Latinski jezik	MaLI LOŠINJ, 18. siječnja 2010.	2. razred FABIJAN VASIĆ	Vlaho Stražičić, prof.
Hrvatski jezik	CRES, 25. siječnja 2010.	1.razred gimnazije ANA SABLJIĆ	Rozana Perović, prof.
Talijanski jezik	CRes, 25. siječnja 2010.	4. razred gimnazije IVANA BANDERA	Sonja Pokupec- Salković, prof.
Engleski jezik	MALI LOŠINJ, 3. veljače 2010.	4. razred gimnazije SARA VELČIĆ NIKA BARIŠIĆ IVANA BANDERA	Daniela Mužić,prof.
Matematika	CRES, 4. veljače 2010.	2. i 3. razred gim. FILIP FLEGO IVAN ĐORDIĆ	Melita Chiole, prof.
Povijest	MALI LOŠINJ, 8. veljače 2010.	1.i 2. razred gim. SONJA JAKIĆ DINO MATOVINOVIĆ	Lidija Kosmos, prof. Vlaho Stražičić, prof.

Natjecanja	Mjesto održavanja	Učenci	Mentor	Rezultat
Športska natjecanja Košarka	KRK, 21. siječnja 2010. 26. veljače 2010. CRES , 12. ožujka 2010.	2., 3. i 4. razred gim. DINO DORČIĆ DINO MATOVINOVIĆ FABIJAN VASIĆ IVAN DORČIĆ DANIJEL BRNIĆ DARIN DEŽELIĆ ANDREA MEDARIĆ	Saša Javorović, prof.	ŽUPANIJSKO PRVENSTVO 4. mjesto

Međunarodno natjecanje matematike „Klokan bez granica“

CRES,
25. ožujka 2010.

1. razred – 10 učenika
2. razred – 12 učenika
3. razred - 14 učenika
4. razred – 4 učenika

Melita Chiole,
prof.

Nagrađeni učenci:

1. ANA SABLJIĆ -
u kategoriji CADET
1. ANTONIO BUNIČIĆ
2. DINO DORČIĆ
3. DRAGAN MEDARIĆ
4. FILIP FLEGO
5. IVAN ĐORDIĆ
6. MARIN MLACOVIĆ
- svih 6 u kategoriji JUNIOR

Rezultate natjecanja pripremila Jelena Bralić, prof.^{na}

Sa natjecanja "Klokan bez granica"



O grupi za učenje

Grupa za učenje počela je s radom 25. 9. 2009.

Njezini članovi su:
 Anđela Nikolić,
 Antonio Buničić,
 Dafne Flego,
 Dajana Matijević,
 Dragan Medarić,
 Filip Flego,
 Ivan Đorđić,
 Ingrid Gregorović,
 Katja Sablić,
 Marina Mužić,
 Sara Velčić,
 Tea Mužić i
 Terezia Marić.

Grupa se sastaje svakoga petka u 15.00 sati u prostoru škole.

Cilj grupe je stjecanje vještina učenja, te međusobna pomoć i podrška u učenju.

Rad grupe se odvija kroz radionice u kojima se uvježbavaju različite vještine, te kroz stjecanje znanja o procesima važnim za učenje. Sva saznanja, osim za osobni napredak, članovi oblikuju za prenošenje drugima, u obliku neposrednog poučavanja ili izrade postera i uradaka za web stranicu škole.

Teme koje je grupa obrađivala su sljedeće:

1. uspješno planiranje učenja
2. motivacija za učenje
3. koncentracija
4. tehnike učenja
5. vještine učenja
6. stilovi učenja

Stечena znanja učenici su primijenili na konkretnom tekstu, i 15. siječnja pokazali samoreguliranost svog učenja učenjem «na zahtjev». Naime, učenici su dobili tekst i zadatak da ga u određenom vremenu nauče, što su vrlo uspješno izveli i dobili priznanja.

U sljedećem susretu, 22. siječnja, učenici su ušli u ulogu učitelja te su doveli goste koje su poučavali primjenivši sve naučene tehnike i poštujući stil svog «učenika».

Tijekom veljače, ožujka i travnja u planu je izrada postera i uradaka za objavljivanje na oglasnim pločama i webu.

ELENA BUSANIĆ SUŠIĆ, dipl. psiholog - prof.

MOTIVACIJA ZA UČENJE

Zašto učiti?



Učim jer imam sliku
o sebi kao
uspješnom i tu sliku
želim održati



Učim jer želim
da me drugi
doživljavaju kao
uspješnog



Učim jer
želim znati

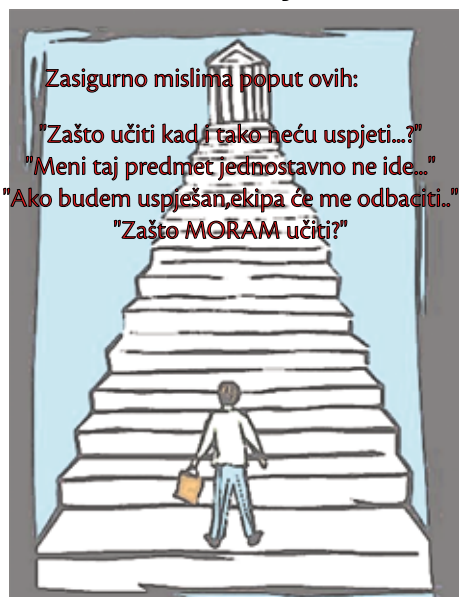


Učim da (si)
dokažem da mogu!



Učim da bih
izbjegao neuspjeh i
kazne

Kako uništiti motivaciju?



"Učenik bez motivacije je, iako ima razvijene sposobnosti, kao nabrijan automobil bez goriva – ne vozi prema cilju"

Sjeti se! TI upravljaš:

- ☼ svojim vremenom
- ☼ trudom koji ulažeš
- ☼ uvjetima u kojima učiš
- ☼ svojim stavom prema određenom predmetu
- ☼ nagradama kojima se potkrepljuješ za uloženi trud

Kako potaknuti motivaciju?

- ☼ Planiranjem i postavljanjem dostižnih ciljeva!
- ☼ **podijeli gradivo u manje** "zalogaje" (niti najukusniju čokoladu ne možeš pojesti u jednom zalogaju, zar ne?)
- ☼ **nagradi se** za ispunjen cilj! (ako cilj nije postignut, budi odvažan i odgodi nagradu do ispunjenja cilja)
- ☼ ukoliko teško dostižeš zadane ciljeve, **promisli** – jesu li postavio prevelike ciljeve ili nedovoljno ulažeš trud? - **i promijeni to!**
- ☼ uvjeri se da si **napredovao** u učenju i **primijeti** osobni napredak – prepričaj gradivo, odgovaraj na pitanja, uključi se u raspravu na satu, pričaj drugima o tome...
- ☼ potraži **pomoć** ako ti ide teško – netko to sigurno zna!
- ☼ **natječi se sa samim sobom** - danas znaš i možeš više nego jučer!
- ☼ razmisli, koju ćeš dobit od učenja imati kroz nekoliko dana budeš li **danas** učio?

"Prema svim zakonima aerodinamike bumbar ne može letjeti, ali ga to ne sprječava da leti!"

Baš kao bumbar, pruži si mogućnost da uspiješ, nakon toga više neće biti upitno možeš li ti to!

SNIJEG U CRESU!

Jutro 19.prosinca 2009. bilo je posebno!

Ujutro smo pospani mjesečarili po kući dok nismo shvatili da je nešto neobično. Pogled nam je privukla bjelina koja je dolazila izvana kroz prozore. Izgledalo je kao scena iz neke bajke-cijeli grad je bio prekriven bijelim pokrivačem. Cres je bio neprepoznatljiv, izgledao je kao neki drugi grad. Snijeg mu je dao novi, ali privremeni izgled. Ujutro se sve činilo još mirnijim nego inače. To baš nije česti prizor u našem kraju, tako da su svi bili uzbuđeni. Svi su izvadili svoju zimsku opremu. Kape, šalovi, rukavice i toplo odijelo bili od velike važnosti za taj dan. Telefoni su stalno zvonili i svi su iznosili ideje kako što bolje iskoristiti dan.

Na snijegu su se najviše zabavili mladi i djeca uz izuzetke nekih hrabrijih starijih. Gdje god sam krenuo već su bile naznake da je tu netko prije mene prošao. Nismo dugo čekali i brzo smo se upustili u sve vrste snježnih

radosti. Grudanje, sanjkanje i snjegoviči su odjednom dobili neki drugačiji smisao. Sad je sve to postalo stvarno, nije bilo kao u filmu. Poslijepodne je bilo prezabavno i grude su svugdje letjele. Jedino što se čulo su bili uzvici veselja onoga koji je nekoga pogodio ili onoga koji je bio pogođen. Dok smo mi stariji pokušavali što bolje primijeniti svoju preciznost, naši najmlađi su uživali spuštajući se lagano sa uzbrdica na svojim sanjkama. U svoje su aktivnosti uključili roditelje, tako da se često vidjela i neka mama kako vuče saonice ili se spušta zajedno sa djetetom. Radili su se snjegoviči i tu su svi sudjelovali, čak i oni najstariji.

Svijet, kao da je najednom stao. Preplavili su nas osjećaji sreće i radosti, a brige i problemi kao da su nestali. Ljepota toga dana bila je nevjerovatna. Svi su bili sretni i svačije je lice bilo obasjano smiješkom. Tko zna, možda i mi na otoku doživimo bijeli Božić. =)

IVAN ĐORDIĆ, UČ. 3.G.



Kazalište u našoj školi

All the World's a Stage

predstava o životu i djelu
W. Shakespearea



U četvrtak 05.11. Osnovnu školu Frane Petrića posjetili su gđin Darko Kavain i gđa Nerma Kreso-Kavain, akademski glumci „Kazališnog studija – Dubrovnik“. U sklopu ciklusa „All the World's a Stage“ kojim svake godine predstavljaju jednu značajnu ličnost povijesti drame i kazališta, prilikom ovog posjeta pobliže su nas upoznali s likom i djelom možda i najvećeg svjetskog dramatičara – Williama Shakespearea.

Kako smo već imali priliku upoznati se s njihovim radom, imali smo visoka očekivanja. Prošlogodišnja predstava o životu Marina Držića pokazala se kao vrlo zanimljiv spoj klasične predstave, predavanja i radionice u kojoj je udjela imala i autorica ovog teksta - naime, učenici su pozvani sudjelovati u scenama.

Tako smo, poučeni iskustvom, znali kako se postaviti prema očekivanom. Odjenuti odjeću neupadljivih boja, izbjegavati sjesti na rubove prolaza kako te ne bi

mogli lako dignuti s mjesta i, ako je moguće, zabarikadirati se skafanderom. Oko izbjegavanja vizualnog kontakta pojavile su se dvojbe – možda će djelotvorniji biti čvrst i izazovan pogled? U svakom slučaju, nadaš se da će mjere opreza biti dovoljne i čekaš da show započne.

Zaista, ostvarenju prikaza Shakespearove genijalnosti, kako u smiješnim tako i u dramatičnim prikazima, pripomogli su i učenici osnovne škole te gimnazije, pokazavši svoj vrstan talent u prikladnim ulogama: lav, mjesec, zid... Već pomalo nezdravo rumeni od smijeha, ovacijama smo pozdravljali trud naših suučenika – novopečenih zvijezda od kojih su neki, htjeli oni to ili ne, ovim ulogama sada obilježeni za ostatak školovanja, a možda i dulje.

U dobrom raspoloženju, nadamo se sljedećem projektu iduće godine.

DAFNE



NOVI PROSTORI SREDNJE ŠKOLE

"Prošlogodišnji školski list započeli smo pričom o nadogradnji novih prostora za potrebe srednje škole. Sretni smo što je nadogradnja ove godine ipak počela. Hvala svima koji su se založili i doprinijeli ostvarenju ovog projekta."



Gradonačelnik grada Cresa,
Kristijan Jurjako na svečanosti
početka radova nadogradnje škole



Sa svečanosti početka radova



Školski folklor uveličao je svečanost



I naš župan Zlatko Komadina
poželio je uspješan rad creskim
srednjoškolcima"



MALA ŠKOLA OSOBNIH FINANCIJA



Povodom Dana Štednje (31.10.), četvrti razred creske gimnazije posjetile su djelatnice Erste & Steiermärkische Bank d.d., Filijala Cres, direktorica gđa Jadranka Blatt i blagajnica gđa Korana Preksavec, kako bi budućim studentima dočarale financijsku situaciju u kojoj će se naći sljedeće godine. Samostalnost nosi sa sobom i odgovornost, a održavši predavanje u stilu radionice, gospođe su nam uspješno prikazale koliko je zapravo lako potrošiti novac i pasti u minus te nam objasnile važnost štednje. Podijelivši nam nekoliko dobrih savjeta i poklona za lijepu uspomenu, poželjele su nam sreću u nastavku školovanja i raspolaganju financijama. Zahvaljujemo još jednom, uvjereni da će nam naučeno u bliskoj budućnosti dobro doći.

DAFNE FLEGO, 4.G.

Odbojka

Kao što svi znamo, u našem gradu nema nikakvih sportskih zanimacija za cure. Stoga smo same preuzele inicijativu i krenule nagovarati prof. Sašu (TZK) da počnemo trenirati odbojku. Već nakon prvih treninga vidjele smo da ideja uopće nije bila loša. Treninzi nam, osim za rekreaciju, služe i za druženje (a i nama curama je uvijek stalo da što bolje izgledamo). Kada se okupimo srijedom, postavimo mrežu i sve pripremimo, započinjemo s treningom. Usavršavamo tehniku, učimo nove stvari i vježbamo dok se ne vidi napredak, a on je s vremenom postao očit. Želja nam je da se možda jednoga dana uz pomoć grada i škole osnuje kakav klub ili organizira susret s drugim školama. Za sada nas je desetak, cure 1.g i 2.g, ali ako neko ima volje može nam se u bilo kojem trenutku pridružiti. Sad već nekoliko mjeseci treniramo i moramo se pohvaliti da nismo nimalo loše.

Odbojka je super sport. Ponosne smo na činjenicu da smo uspjele provesti našu ideju, a trening nam dobro dođe da se ispućamo i potrošimo višak energije – kaže jedna od odbojkašica.

SONJA

"Državna matura obilježila je ovu školsku godinu. Nika i Haris poslije polaganja izbornog predmeta."

Državna Matura



Dodjela svjedodžbi

Završili smo Državnu maturu, no svečanost podjele diploma ove godine bit će tek polovicom srpnja i o tome ćemo u sljedećem školskom listu. Ovdje smo se prisjetili kako je to bilo prošle godine. Nažalost, dio učenika nije bio na svečanost dodjele Svjedodžbi o maturi zbog priprema za upis na fakultet. Usput, čuli smo da im je svima na faksu super!

U ponedjeljak, 29. lipnja 2009. u 20.00 sati u prostorima škole održana je svečanost podjele svjedodžbi o maturi našim maturantima. Tom prigodom nagrađeni su i pohvaljeni ne samo maturanti, već i ostali učenici. Bilo je puno nagrada i pohvala za uspjeh, sudjelovanje na natjecanjima znanja, sudjelovanje u radu slobodnih aktivnosti..., a maturantica Mirna Kučić dobila je plaketu kao učenica generacije.

Mi, članovi web grupe poklonili smo maturantima školski list. Želimo im još jednom uspješan upis na fakultet. Sretno!

Prilažemo nekoliko fotografija sa svečanosti.





Zadnji dan škole

18. svibnja 2010. – zadnji dan nastave za maturante!

Naši maturanti veselo su proveli svoj zadnji radni dan, uz pjesmu i ples. Rastali su se od svojih učitelja, nastavnika, profesora, teta spremačica, kuharica, kućnog majstora. Oprostili su se od škole u kojoj su proveli 12 godina.

Želimo im uspješnu maturu i upis na fakultet i svu sreću u životu!





3. 9

prof. Melita Chiole

1. Anđelić Marin
2. Babić Damir
3. Brnić Bruno
4. Buničić Antonio
5. Dorčić Ivan
6. Đorđić Ivan
7. Edelinski Saša
8. Gregorović Ingrid
9. Matić Arian
10. Medarić Dragan
11. Mlacović Marin
12. Nikolić Anđela
13. Pope Jakov
14. Sablić Katja

4. 9

prof. Jelena Bralić

1. Bandera Ivana
2. Bandera Tijana
3. Barišić Nika
4. Beraković Mia
5. Brnić Danijel
6. Deželić Darin
7. Flego Dafne
8. Hrzić Piero
9. Ibrahimović Haris
10. Krupić Igor
11. Malić Lidija
12. Medarić Andrea
13. Mužić Tea
14. Turčić Elena
15. Velčić Erik
16. Velčić Sara





"Pogled na Vransko jezero na otoku Cresu"

- snimio Fabijan Vasić, učenik 2. razreda gimnazije